

5. 1965 (11)

AM

MOR DHLEASNAS

A BHI DO GHNA LATHAIR AIG

AN

IOBAIRT CHRIOSDAIL

MAILLE RI NADUR

AN ULLACHAIDH

A TA AIR IARRAIDH.

Cùdh-Bhuailte airson Comunn Fìor Theagaisg Crìosdail a Ghàidheil.

Oir cia minic 's a dh' itheas sibh am t-aran so, agus a dh' òlas sibh an cupan so; tha sibh a' foillseachadh bàis an Tighearna gus an d'thig e.—
1 Cor. xi. 26.

Tha altair againne, dheth nach 'eil còir aca-san a bheag itheadh, a tha deanamh seirbheis do 'n phàillinn.—ЕЛВН. XIII. 10.

DUN-ÈIDEAN:

R. LENDRUM 'S A CHUIDEACHD, 29 SRAID FHREDERIC.

1847.

MEARACHDAN A CHLODH-BHUALAIDH.

Taobh-duilleige Sreath

12,	30,	Airson <i>robh</i> ,	Lèugh ro.
13,	4,	“ <i>miinntir</i>	“ muinntir.
“	6,	“ <i>Air</i>	“ Air.
16,	20,	roimh <i>chaidh</i>	“ a.
17,	17,	airson <i>Letir</i>	“ Litir.
21,	30,	“ <i>miinntir</i>	“ muinntir.
29,	17,	cuir as <i>th’</i> .	
32,	9,	airson <i>uain</i>	“ uainn.
37,	30,	“ <i>airsan</i>	“ airson.
40,	32,		“ comhpàirteachadh.
44,	11,	“ <i>e</i>	“ i.
48,	2,	“ <i>naithe</i>	“ uaithe.

EDINBURGH:

PRINTED BY J. GOLDIE AND CO. 377 HIGH STREET.

TEANN DHLEASNAS

GACH DUINE

A BHI GU TRIC

..G

CO'-PAIRTEACHADH

DO 'N

IOBAIRT CHRISDAIL.

.....

CHA 'n iognadh idir ged a tha sluagh, a ta mi chùram-ach mu *ghnothaichean creidimh*, agus a thèid do 'n Eaglais air sgàth sgoinne, chionn 's gur e cleachdadh an 't-saoghail mu'n cuairt daibh e, a leigeadh seachad gu faoin aon do na buaidhean is ro airde do 'n bheatha Chriosdail. 'Se sin, a bhi gabhail gu tric Sàcramaid Naomh Cuirp agus Fola Chriosd. Ach gun tionndadh Criosduinean uair air bith an cùl r' a altair naomha-san, iadsan a ta, anns gach seadh eile, cùram-ach agus diadhaidh, gu'n bhacadh laghail sam bith orra, —iadsan aig am bheil eagal De fa chomhair an sùl, agus is i an oidheirp esan a thoileachadh anns gach gnìomh,— gum pilladh iad so air falbh, agus, a' nuair a bheirear cuireadh dhaibh gu *co'-chruimhneachan* a chumail air *iobairt* uile-luachmhor *bàis Chriosd*, gun diultadh iad a leithid do chothrom eutrom air cridhe taingeil a nochdadh, tha so iongantach da rìreamh. Tha iad so ag leigeadh seachad na

meadhonan is ro èifeachdaiche air cinntin ann an gràs, agus air tabhairt an deagh runntaibh gu leir gu deagh chrich.

Ach creideam gu bheil moran do 'n chleachda' mhi-naomh so ag èiridh bho aineolas air an fìor dhleasnas 's a phuing so. Tha 'n ro iarrtas air iobairt thaitneach a thairgse do Dhia a' lionadh an inntinnean le trom eagal a chunnairt mhoir, a bhi 'n an luchd-comunnachaidh mionchuidh. Air an aobhar sin cha n'eil iad a' gabhail tiom a thabhairt fa'near nan aobhar cudthromach a ta sparadh an dleasnais so orra, ni mo a ta iad a' smuainteachadh air a chunnart mhor a ta iad a riuth le aon do dh' àintcanta soilleir ar Slànuigh'ir bheannuichte fhàgail gun choilionadh. Tha so ni 's ro chunnartaiche d'an slàinte shiorruidh na ged a choilionadh iad i ann an dòigh mhi-iomlan. Tha 'n dleasnas do sheachnadh feumail, agus feumaidh sinne sinn fein uidheamachadh gu cùramach agus gu diochallach gu choilionadh gu h-ionchuidh, ach cha 'n ann 'g ar mealadh fein gu sheachnadh, oir guu teagamh mèudaichidh so ar cionnta agus ar peanas.

Ach airson na muinntreach sin nach do cho'-pàirtich riamh do 'n Fhèisd Naoimh so air eagal gu mèudaicheadh iad an ditcadh le peacachadh a ris an deigh bòidean solaimte a thabhairt na aghaidh; tha e soilleir gu bheil iad so ag ruith aon a' mearachd ro mhòr. Oir ma tha duine 'a pilleadh bho dhleasnas creidmheach chum 's gum bi, a reir a bharrail, tuillidh cead, no srian aige gu aigean coirpte a riarachadh, tha e soilleir gu bheil e a' peacachadh gu suidhichte agus gu dàna, an aghaidh soluis, colais, agus cogaisc; agus a' cuir a' neobrigh aon do na meadhonan as fearr gu athnuadhachadh agus ath-leasachadh.

Chum 's gun tuigear a chùis so uis fearr, labhram air na caochla cinn-teagaisg so a leanas.

Air tùs, Rannsaicheadh an eeangal a ta air gach uile Chriosduidh an Commanachadh naomh a ghabhail, agus a bhi gu tric agus a ghnà aig an iobairt Chriosdail.

‘San dara h-aite, Ciod an t-ullachadh a ta feumail a choilionadh an dleasnais so annu an doigh thaitnieh.

‘San treas aite, Bheir mi oidheirp air freagairt a thoirt do ’n mhuinntir sin a tha euir an aghaidh commanachaidh tric.

‘Sa cheathramh aite, Cuiream ’n ’ur làthair mor bhuaidhean commanachaidh tric.

‘Sa ehoigeamh aite, Nochdam an ro fhaicill a thug an Eaglais an aghaidh mi-naomhachadh Suipeir an Tighearna.

‘San t-seathamh aite, Caoehla riaghailtean mun doigh air an eoilionar i.

‘Sa eheud aite. Rannsaicheadh an eeangal a ta air gach uile Chriosduidh an Commanachadh naomh a ghabhail agus a bhi gu tric, agus a ghnà aig an Iobairt Chriosdail.’

Tha *cheud* argamaid gu coilionadh an dleasnais Chriosdail so ag èiridh bho *dhearbh àithne* ar Slanuigh’ir Iosa Criosd, ùghdar ar creidimh. ‘Sann bho Aon Ungaichte so an Tighearna a ghairmear Criosduinean dhinn; a ta ’ciallachadh erideamh daingean anns na teagasgaibh sin a dh’fhoillsich esan, agus rùn seasrach inntinne thoirt fa’-near nan reachdan sin a dh’àithn e. Os barr, gheall sinn gu ro shèlaimte, ’n ar bòidean baistidh, gun riaghlanaid ar n’ uile ghnìomharra a reir riaghailt a Shoisgeil naoimh. Air an aobhar sin ma tha sinn do ghnà a deanamh dìneas air aon do reachdan soilleir ar Tighearn’ agus ar Maighistir, gu h’ iomchuidh air a nochdadh dhuinn, cha ’n ’eil so air chor sam bith a’ freagairt do ’n bhoid a rinn sin, no do ’n teastnas a tha sinn a’ gabhail oirnn fein, seadh a bhi ’u ar deisciobuil dhasan. A thuillidh air so, tha ar n’ ùmhlachd anns a phuine so ag nochdadh urram àraidh ’g a ùghdarras

san, agus gu bheil neart na h-àithn' ag teachd bho chòir san air a tabhairt seachad. 'Nis tha e soilleir gun do spàr ar Slanuigh'ear mar dhleasnas air na h-uile Chrìosduidh, a bhi ghnà aig *Iobairt Chuimhneachain-san*, bho eachdraidh a suidheachaidh, aig a cho' dhùnadh a thug ar Slanuigh'ear an teann àithne so seachad,—*Deanaibh so mar chuimhneachan ormsa,*—Luke xxii. 19. Mar a bha n'a h-Abstol naomh 'r'a dheanadh do dhaoin' eile ceart mar a rinn ar Slanui'fhear dhaibh fèin, seadh, an t-aran a bheannuchadh, a bhristeadh, agus a thabhairt do na h-uile a' dh'aontaich maille riu anns an t seirbheis naomh' so; is amhuil a bha e, leis a so, ceangailt air gach uile Chrìosduidh na samh-lainean so air corp agus fuil Chrìosd' a ghabhail bh'uathas-san agus bhio 'n luchd ionaid. Trid na l' àithne so, uime sin, tha co-chomunn cuirp agus fola Chrìosd air a nochdadh le aran agus fion anns an t-Sàcramaid naomh, air a dheanadh na clò-chuimhneachan seasrach air a bhàs agus fhullannais san anns gach co-chruinneachadh Chrìosdail gu crìdch an t-saoghail. Tha 'n t-Abstol Pol, a fhuair a ni a theagaisg e mun t-suidheachadh naomh so bho n Tighearna fein, a tabhairt a ris na ceart àithne ceudna, "*Deanaibh so mar chuimhneachan ormsa.*" Agus ma bheir sinn an àithne so gu cuibhle fa'near, aomaidh i uis mo agus nis mo sinn: oir thugadh i le 'r fìor Clàraid, is mo rinn riamh do mhath dhuinn, aig an am 's an robh e gu bleatha leigeadh sìos air ar son. Is iad, mar a dh'fhaodar a ràdh, a bhriathran bàis da uile dheisciobluibh agus luchd-leanmhuinn treibhdhireach iad; agus, uime sin, a dhleasadh dhoibh a thoirt fa'near leis gach uil' urram agus mhcas. A rèir an reachd so, cha robh na ceud Chrìosduinnean lide ni bu dìongmhalt nan seasraehd ann an *teagasg nan Abstol* na bha iad ann an co-chomunn "*ùrnuigh agus bristeadh arain.*" Tha fios

againn gun robh aoradh follaiseach nam prìomh Chrìosduinean ag co-sheasamh ann an trì earrannan, 's e sin *èisdeachd focail Dè, ùrnuighean*, agus ag *cumail co-chuimhneachan air Crìosd 'san ìobairt mholaidh*.

A ris, tha 'n *dara* argamaid gu coilionadh an dleasnais Chrìosdail so ag èiridh bhò *nadur an dleasnais* e fein. Is pong aoraidh so a bhuineas don chreideamh Chrìosdail a mhàin, trid, agus leis, an bheil sinn, ann an doigh àraidh, ag aideachadh gur sinn luchd-leanmhuinn an Iosa bheannuichte. Tha araon Cinnich agus Turcaich a' tairgse suas an ùrnuighean agus a'n cliu do Dhia; agus, le solus naduir, a lèum gu Cumhachd Neo-chrìochnaichte gu fuasgladh air an uireasbhuidh, agus ag toirt buidheachas do Mhaitheas Neo-chrìochnaichte, mar an tobar bhò bheil gach uile bheannachadh ag sruthadh d' an ionnsuidh. Bha na h-Iudhaich, le marbhadh ainmhidhean, agus le losgadh tùis, ag cuir an achain ri Dia, agus ga mholadh, agus ga bheannachadh airson nan trècairean sin gan robh iad a' co-pàirteachadh. Ach 's iad Crìosduinean amhàin a ta cuir an lathair Dhe, anns an Iobairt breith-buidheachais, aran agus fion, *mar chomharrainnean agus mar shamhlainnean air fuil phrì-seil Chrìosd' 'a dhoirteadh air ar sonne, agus air a chorp prì-seil*. Cha 'n urrainear, air an aobhar sin, a ràdh gu bheil aoradh Chrìosduinean, aig an sam bith cho iomchuidh 's a ta e nuair a tha iad a' co-aontachadh r' a chèile 's an diamhair eachd naoimh sin a rinn Crìosd na chomharra àraidh air a chreideamh fèin. Cha n' fheudar a smuainteachadh gu'n d'fhagadh aig ar toil fein a chùis so, a coilionadh no gun a coilionadh mar a fhreagras duinn. Dh' òrd- uicheadh i mar sheirbheis àraidh Chrìosduinean, a chuir eadar-dhealachadh cadar iad fein agus gach uile luchd aoraidh eile; agus mar an t-aon ghnìomh sònraichte leis

am bleil sinn a teachd gu bhi 'n ar luchd co-pairt do dh' iòbairt Chriosd' a rinneadh air a chrann-cheùsaidh; agus as engmhais nach 'eil ar seirbheis fhollaiseach air chor sam bith iomlan. Thugaibh fa'near, cha robh là sam bith air an robh co-chruinneachadh follaiseach aig na prìomh Chriosduinean nach robh an *iòbairt Chriosdail* so aca. Tha iad fein ag innse dhuinn gun robh an t-ordugh naomh so na ghnà earrainn do sheirbheis là an Tighearna; agus cha 'n'eil teagamh nach be gach la 'n Tighearna fa' leith, an t-àm suidhichte sin a ta air ainmeachadh, air an do chruinnich na Criosduinean an ceann a cheile gan ceangal fèin le bòid nach goideadh agus nach reubadh iad, nach cumadh iad air ais an geall a chuireadh nan laimh, agus nach deanadh iad aingeachd sam bith. 'Tha fear dhiubh ag innse dhuinn: *gun do chomanaich na Criosduinean do ghnà, san àm sin, cha ne mhàin ceithir uairean 's an t-seachdain, ach air làithibh eile mar an ceudna, nuair a bha iad a cumail cuimhneachain air fear sam bith do 'n luchd-fianais.* Cha d' fhàilluich na *creidmhich*, a cho-aontaich anns gach earrainn eile do dh'aoradh follaiseach, uair air bith, ann an co-pàirteachadh do 'n t-Sàcramaid naomh so. Tha e soilleir r'a fhaicinn, bho no riaghailtean agus na laghannan a dh'fhag iad againn, ciod a bharail a bh' aig na prìomh Chriosduinean orrasan a thionndaidh an cùl-thaobh ris an òrdugh naomh so. Tha iad sin ag innse dhuinn, co sam bith do na *creidmhich* a bha làthair sa cho-chruinneachadh fhollaiseach, agus a chuala na Scriobtura naomha, mar do lean iad air a bhi nan luchd co-pàirt do 'n t-Sàcramaid naomh, gun robh iad buailteach do bhi air an gearradh a' mach bho cho-chomun nan Criosduinean.

Tha 'n *treas* argamaid airson gnà-choilìonadh an dleas-nais Chriosdail so ag èiridh bho na *buaidhean* àrd a ta

ceangailte ri cò-pairteachadh gu h-ìomchuidh do n òrdugh naomh so. Bho nàdur ar staid anns an t-saoghal so, tha sinn air ar cuartachadh le caçehla bhuairennibh. Cha 'n eil staid beatha saor bho ionnsuidhnean ar naimhdean spioradail. Tha sinn, uime sin, tuille is tric, a' teachd gu bhi n'ar craoich d' an ionnsuidhnean malluiehte, agus air ar brosnuchadh gu'r dleasnas a bhristeadh. Nis, nuair a ta sinn air ar tabhairt gu mothachadh ar n' amaid-caehd, agus ar 'n anama air an rèubadh le fìor bhron air an son, cìod an seol is einntiche a ta againn air maitheanas fhaighinn bho Dhia, na le nochdadh bàis an Tighearna, a bhi nochdadh a ris fhulangas searbh do'n Athair, chum 's gum bitheadh e, air a sgàth-san, agus a rèir riaghailt a chumhnant annsan, fabharach agus iòelidmhor dhuinne peacaich thruagha? Tha fhios againn uile gu ro mhath, cia cho mi-chomasach 's a tha sinn air ni math sam bith a dheanadh bh'uaithn' fein, aeh is i an fhèisd neamhaidh so lòn agus beathachadh ar 'n anamanna; tha i toirt beatha agus beothachadh nuadh d' ar rùntaibh diadhaidh, agus a toirt eumhachd agus neart duinn a choilionadh ar dleas-nais. Tha sinn lan-deirbhte nach urrainn do dh' uile thoil-eachadh na beatha so am feasd ar sonas a dheanamh ion-lan; ach tha 'n t-Sàcramaid naomh so a brosnuchadh doehais annain gun deanar sinn eo-ionan ri Ainglibh, agus, leis a so, cha lugha na rioghachd neamh fein is oighreachd dhuinn. Fèumaidh an duine sin, uime sin, a bhi gun mhothachadh a thaobh a mhath fein, a tha leigeadh seachad aon do na h-ionnsramaidean as fearr gu cuir air aghadh a bhuantachd spioradail: agus cìod is urrainn nithean an t-saoghail gu leir a ghealltuinn duinn ann an eimeas r' an leithide so do thiodhlaieibh grasmhor? Ni mo a ta e coltaeh gum bi ag duine mothaehadh taingeil idir air na

buaidhean do-labhairt a cheannaehadh air a shon le bàs Chrìosd, ma tha e 'diultadh a leithid do dhearbhadh cù-trom air cridhe taingeil a noehdadh. Ma tha, uime sin, a bhacag sam bith do mheas againn air teann àithn' ar Slanuigh'ir;—mas àill leinn a chuir an cèill do 'n t-saoghal gur sinn da rìreamh deisciobuil Iosa; ma tha iomguinn oirnn gu cinntinn ann an gràs; mas i ar miann bhos eionn gaeh uile nithe ar n' inntinnean a bhrosnuchadh ehum gaeh uile dheagh bheùsan Crìosdail, feùmaidh sinn a bhi ghuà aig an òrdugh naomh so, bho 'm faod sinn earbsa bhi againn a' maitheanas 'n 'ar peacainnean, agus uile bhuidhean eile fullangais Chrìosd'.

Air dhuinn a bhi aon uair dearbh chinnteach as a cheangal a ta oirnn a ehoilionadh an dleasnais so, feùmaidh sinn an aire mhath a thoirt naeh tionndaidh sinn ar cùlthaobh uair air bith ris an òrdugh naomh so. Agus is i riaghailt ar dleasnais, a thaobh cho tric no cho minic 's a ghabhar e, c'uin air bith a ta deagh fhresadal De a faicinn iomhuidh an eothrom a thoirt duinn. A rèir na riaghailt so bha gnà ehleachdadh nam prìomh Chrìosduinnean. Cha do thionndaidh iad riamh bho Shuipeir an Tigh-earna, c'uin air bith a rinn sin earrann do 'n aoradh fhollaiseach. Is amhuil a ta chùis ann an co-ehomunn na Saeramaid, mar a ta i ann an co-ehomunn ùrnuighean, agus earrannan eile do dh'aoradh follaiseach, tha e mar fhiaehabh oirnn co-aontachadh annta c'uin air bith a ta an eothrom air an coilionadh air a thairgse dhuinn, mar 'eil baehdadh laghail oirnn uathpa. Co air bith, air an aobhar sin, a tha deanamh dearmad air a ehomanachadh, agus a' tionnda air falbh bho 'n bhord naomh nuair a ta 'n fhèisd neamhaidh an sin air a h-ulluchadh, an dara cuid eha 'n 'eil e idir a' tuigsinn a dhleasnais anns a phuine

so, air no, ma tha, tha e ro mhi-iomlan 'n a coilionadh. Oir, mar a ta an carail roimh' a chomunnachadh ag ràdh. “ Co agaibhse nach smuainticheadh e'na choire agus 'na èucoir mhoir deanta dha fèin, an uair a dh'ullaicheas è fèisd shoghail, agus a chomhdaicheas e ' Bhord, leis gach seorsa bidh, air chor 's nach 'eil uireasbhuidh air ach na h-aoidhean a shuidhe' sios; agus gidheadh gun aobhar air bith, gun diult iadsan a ghairmeadh, gu ro mhi-thaingeil, teachd.” Cionnas a chreidear gu bheil fìor ghràdh aig duine 'g a Shlanuifhear no mothachadh treibh-dhreach air fhulangais, ma tha e 'diultadh cuimhneachan taingeil a chumail orra, nuair a ta ar Slanuifhear 'ga aithne sin da, agus freasdal De ag tairgse a chothrom dha? Co-dhùnaidh mi an ceann teagaisg so le briathran dithis do dh'athraichean oirdheire na h-Eaglaise, a' cuir an cèill beachd na h-Eaglaise Coitchionn bho 'n Ear gus an Iar mun phuine so. “ A neach sin,” deir N. Crusostom, àrd Olla na h-aird an Ear, “ nach 'eil a toirt fàsghadh ann feiu do chleachdadh peacaidh aithnichte sam bith, dhleasadh dha gach là teachd a dh' ionnsuidh a bhùird naoimh; ach cha n 'eil e sàbhailt do 'n duine sin a ta sior chleachdadh peacachaidh, agus nach dean aithreachas dìongmhalt air an son, comanachadh a ghabhail, seadh air an là feisd is àirde.” Agus deir N. Ambrose, Olla na h-aird an Iar, “ Gabh gach là a ni sin a bhios gu d' bhuantachd làthail: caith do bheatha air mhodh 's gum bi thu iomchuidh air gabhail gach là; oir a neach sin nach 'eil iomchuidh air gabhail gach là, cha mhò a ta e iomchuidh air gabhail aon uair 's a bhliadhna.”

II. ‘San dara h-aite, Nochdam an t-ullachadh a ta feumail a choilionadh an dleasnais so ann an doigh thaitnich.

‘Nuair a labhran mu ullachadh airson Sacramaid naoimh

Suipeir an Tighearna, tha e 'm bheachd gun deachaidh iadsan leis an àill teachd ga h-ionnsuidh, a thogail anns a chreideamh Chrìosdail; gun do ghabh iad orra fein na boidean sòlaimte ' rinneadh air an son aig am baisteadh; gun do theagaisgeadh iad anns gach nì a ta feumail do Chrìosduidh a chreidsinn agus a chleachdadh; agus gun do choilìon iad ann a seadh àraidh na bòidean sin a dh' athnuadhaich iad cho sòlaimte aig an co-dhaingneachadh. Earalaicheam, air an aobhar sin, air gach neach, mun d'thig iad gun ceud chomanachadh, an comhairle 'chuir ri'm pears'-Eaglais fein, chum 's gum bi iad lan fhiosrach cìod a seadh anns 'n do choilìon iad na cumhnanta sin a leagadh orra, a thaobh creideamh agus umhlachd, agus gum bi iad nì's fhaide air an ceasnuchadh a thaobh nam buaidhean sin a ta deanadh duine 'na aoidhe iomchuidh aig Bord an Tighearna. Air dha so uile bhi air a thoirt fa'near, tha nis an t-ullachadh iomchuidh a' co-sheasamh ann an tuigsinn cìod iad nàdur agus crìoch a ghnìomh naomh sin, agus ann an dearbh chleachdadh nan deagh bhèusan Chrìosdail sin a tha sinn ag carbsa' shuidhicheadh annta mar stèidh ann an cùrsa 'n caithe beatha roimhe so.

Tha *cheud* earrann do 'n *ullachadh* so a' co-sheasamh ann a sinn *fein a dheanamh gèur fhiosrach agus eolach air crìoch agus nadur an t-suidheachaidh naomh so*: ag rannsachadh cìod is brìgh do 'n ghnìomh naomh so, agus cìod a chrioch mu'n d' òrduicheadh an t-Sacramaid bheannuichte so. Air dhuinn an t-colas feumail so aon uair fhaotuin, tha e na phrionnsal seasmhach annain ris am faod sinn coimhead aig gach comanachadh na dheigh sin; agus air an aobhar sin bu chòir dhuinn an robh fhaicill a thoirt gu suidhich sinn colas ceart mun chùis so ann ar n'-inntinnibh air tùs, do bhrìgh gum bi iad ro fhèumail dhuinn fad ar beatha na

dheigh sin : Chum na eriche so, thigeadh dhuinn caehd-raidh suidheachaidh na h-iobairt Chriosdail so a leùghadh gu cùramach, mar a ta i air a cuir a sios leis na Soisgentaichibh : agus le N. Pol 'na Litir gu miunntir Chorint, a fhair a ni a theagasg e mun chùis so air ball tre fhoillseachadh bho neamh. Is e so cunntas N. Mhata,—Air d'ar Slanuigh 'ear, maille r 'a dheisciobluibh, a bhi ag ithe fèisd an dol seachad, “ *Ghlac Iosa aran, agus bheannuich agus bhris se e, agus thug e da dheisciobluibh e, ag radh, Gabhaibh, ithibh ; 's e so mo chorp-sa. Agus air glacadh a' chupain, agus air tabhairt buidheachais, thug e dhaibh e ag radh, Oluibh uile dheth, oir is i so m' fhuilse an tiomnaidh nuaidh a dhèirtheadh arson mhòrain, chum maitheanas pheacanna. Ach a deirim ribh, Nach òl mi bho so suas do thoradh so na fionain, gus an là sin an ol mi e nuadh maille ribh ann an rioghaehd m' Athar. Agus air dhoibh laoidh a sheinn, chaidh iad a mach gu sliabh nan crann-ola.” Tha N. Marcus, N. Lucas, agus N. Pol a' co'-chòrdadh ris a chunntas so, amhain a' euir na dearbh aithne so ris. “ *Deanaibh so an cuimhneachan ormsa.*” Uaith so tha sinn a' faicinn, air do Iosa Chriod ar Slanui'fhear iobairt Iudhaeh an *dolseachad* a choimhead maille r'a dheisciobluibh beagan roimh fhulangais, gun do shuidhich e Sacramaid a chuirp agus fhola mar an fhior iobairt Chriosdail ann an aite 'n *dolseachad*; agus dh'òrduich e i mar riaghailt trid an guidhear air Athair, ann an aite eaochla iobairtean fuileachdach an lagh, agus gu bhi 'n a meadhon ùrnuigh-ean agus achanaieh ri Dia anns an Tiomna Nuadh, mar a bha iad sin 's an t- Seann Tiomna. Chum na eriche so tha ar Slanuigh'ear air tus a' tairgse suas nan creùtairean, aran agus fion, do Dhia, mar aidmheil air a riaghladh eoitchionn, le glacadh arain agus fion na lamhan naomha, le coimhead an*

airde gu neamh, agus ag tabhairt buidheachais : agus na dheigh sin, le beannuchadh nan *eileamaidean* tha e 'g an deanamh nan comharrainean, nam *buill-ionaid*, a chuirp agus fhola agus 'gan tabhairt d'a dheisciobluibh, g' an ithe, agus gu'n òl, an cuimhneachan airsan. Bi, uime sin, a ehrioch mun do shuidhicheadh Sacramaid Suipeir an Tighearna, a dheanadh suas iobairt Chriosdail, leis an bheil Dia, air mhodh diamhair, a beathaachadh duine aig a bhòrd fèin, mar gheall air a ehaoimhneas agus a chàirdeas da. Chum na criche so, tha aran agus fion air an tairgse do Dhia, a dh'aideachadh gu'r esan Tighearna a ehreùtaircan. Anns an t-seann Eaglais, leagadh air a bhòrd naomh iad leis an t-sagart (mar a ta air orduchadh agus air a ehleachdadh gus an là diugh leis an Eaglais Naoimh Choitchionn agus Abstolaich 'g am buin sinn) agus thairgeadh do Dhia iad leis a ghearr ùrnigh so, "*A Tighearna, tha sinn a tairgse do chuid fein as na thug thu gu fialaidh dhuinn;*" agus air dhoibh, le coisrigeadh, a bhi air an deanamh nan comharrainean, nam *buill-ionaid*, cuirp agus fola Chriosd,' tha sinn, leo sin, a cuir a ris an làthair Dhe an t-Athair fulangais a Mhie, chum 's gum bi e, air a sgàth san, agus a rèir riaghailt a chumhnant annsan fabharaeh agus ioehdmhor dhuinne, peaeach thruagha. Mar a ta Criosd a deanamh gnà cadar-ghuidhe air ar sonne air neamh, le bhàs agus a thoillteannais a ehuir a ris an lathair Athar, 's amhuil, mar an ceudna, a dh'fheudas an Eaglais air thalamh tighinn gu cathair nan gràs, le Criosd' a noehdadh a ris an làthair Athar ann an diamhaireachdan naomha sin a bhàis agus fhulangais. A ni sin a ta gaeh Criosduidh a deanamh 'n a inntinn agus le ghuth, 'nuair a ta e tairgse ùrnuighean do Dhia an t-Athair tre Iosa Criosd, ag ainmeachadh a bhàis agus a thoillteannais, 's amhuil

a thatur a deanamh ann a seirbheis fhollaiseach na h-Eaglaise leis an *riaghailt* so, a dh'aithn' ar Slanuigh'ear mar cho'-chuimhneachan airsan.

Tha 'n *tùis*, agus an *tabhartas fìorghlan*, air an ainmeachadh ann a fàideireachd Mhalachi (Caib. i. 11, rann) leis an robh "ainm Dhe r'a bhi mòr am measg nan cinneach," air an cuir, leis na *priomh athraichean* ris an iobairt Chrìosdail so, no an t-aoradh solaimte anns an iobairt ghràidh, a theagaisg ar Slanuigh'ear beannuichte d' a dheisciobluibh, a bhi air a choimhead leis na h-uile chreidmhidh 'na ainmsan. Tha 'n *tùis*, ni' a ta ciallachadh ùrnuighean na' naomh, ag comharrachadh na h-earrainn spioradail do 'n Iobairt Chrìosdail, 's e sin, urnuigh, breithbuidheachais, agus co'-chuimhneachan; tha 'n *tabhartas fìorghlan* 'a comharrachadh na h-earrainne corparra dh'i, is e sin a nis, aran agus fion ris am feùdar gu ro iomchuidh *tabhartas fìorghlan* a radh, cha 'n e mhain a thaobh Chrìosd', a tha so a' ciallachadh agus a' comharrachadh, a tha na iobairt gun smal, gun chiorram, gun choire; ach mar an ceudna a thaobh na fìorghloine coigaise, agus an t-saorsuinn sin bho mhi-rùn, leis an robh i r'a bhi air a' tairgse. Oir is ann 's an fhìorghloine chomharraichte so a ta a' múthadh a co-sheasamh eadar an tabhartas Chrìosdail agus Iudhach: oir cha robh e air a bhacadh do na h-Iudhaich, an iobairtean agus an tìdlacan eile 'thairgse ged a bhitheadh iad ann a' naimhdeanas r'a chèile. Agus tha e ro reùsanta r'a chreidsinn gum bi stèigh a chleachdaidh sin, a *phòg ghraidh*, anns a phriomh Eaglais, chum 's gu nochdadh Chrìosduinean an comh-ghràdh d'a cheile, agus gun robh iad saor bho mhi-rùn an am teachd am fagus do 'n altair.

Be beachd seanaircan na-h-Eaglaise gun robh an ta-

bhartas 's an iobairt Chrìosdail, an iobairt-ghràidh—a freagairt ann a seadh do dh' iobairtean an lagh. Chreid iad gun d'òrduich ar Slanuigh'ear beannuichte an t-Saeramaid ghràidh so mar riaghailt ùrnuigh agus mholaidh do Dhia an ionad iobairtean lionmhor agus fuileachdach an lagh. 1 Sam. vii. 9, xiii. 12; Ez. vi. 10, &c. Tha e soilleir, bho 'n Scriobtur, gun robh iobairtean an lagh nan riaghailtean suidhichte gu gairm air Dia, agus gu mholadh agus g' a bheannu-ehadh airson a thrècairean. Air an aobhar sin, an àite marbhadh ainmhidhnean, agus losgadh tùis leis an robh iad a' toirt cliù do Dhia, agus a' gairm air ainm fo 'n t-Seann Tiomna; shuidhich ar Slànui'fhear, fo 'n Tiomna Nuadh, an t-saeramaid arain agus fhion so, mar riaghailt leis an tabhairtear buidheachas, agus an deanar achanuich ri' Athair na ainmsan. Oir mar a bha na li-iobairtean fo 'n lagh nan eomharrainean agus 'n an sgàilean air an iobairt mhòir air a chrann eheùsaidh, agus a' eoinhead ri Crìosd a bha ri teachd; 'samhuil a ta an iobairt Chrìosdail arain agus fhion ag amharc air a h-ais, agus a coimhead ri Crìosd ehaidh a eheùsaidh.

Bha, mar an ceudna, seann bheùl-aithris am measg nan *Iudhach*, mar a thugadh fa'near le daoine foghlumte, "*Ri linn a Mhessias gu squireadh gach uil' iòbairtean ach aran agus fion.*" Agus tha an t-Abstol Pol a coimhead ris an tabhartas so, aran agus fion, anns a ehoimeas a tha e taruinn eadar Suipeir an Tighearna, agus iobairtean nan Cinneach. 1 Cor. x. 21. "*Cha n'eil e an comas duibh,*" deir esan "*comh-roinn a bhi agaibh do bhòrd an Tighearna, agus do bhòrd dheamhan;*" oir cha n'eil ehoimeas no eomh-chòrdadh sam bith eadar an da chumhnanta.. Nis tha e soilleir gun do ghairmeadh "*bord dheamhan*" dh'e, do bhri

gun robh e air a dhcanamh a suas le biadh a thairgeadh do dheamhain, agus gun robh iadsan a bha 'g ithe dheth, ag ithe do lòn dheamhan: Air an laimh eile ghairmeadh *bord* an Tighearna d'a bhord san; cha 'n ann a mhain a chionn gun d'òrduich esan e, ach a chionn gun robh e air a dhcanamh suas le lòn a thairgeadh dhasan. Tha ùghdar na Litreach chum nan Eabhrach, a' ciallachadh a ni ceudna: xiii. 10, "*Tha altair againne,*" deir esan "*dheth nach 'eil còir acasan a bheag itheadh, a tha deanamh seirbheis do 'n phàilliun.*" Uaithe so tha e soilleir gun robh altair anns an Eaglais Chrìosdail, a thuillidh air an altair sin a bha anns an teampull Iudhach, agus, air an aobhar sin, iobairt; cha 'n i mhain iobairt spioradail ùrnuigh agus breith-buidheachais, ach iobairt chorparra arain agus fhion, gu soilleir air a dhearbhadh leis an fhocal *itheadh*. Tha an ceùd sgrìobhair Croisdail, an deigh nan Abstol, N. Clement, na Letir gu muinntir Chorint, ag uisneachadh nam briathran "*ag tairgse nan tiolae,*" an àite frithealadh na Sacramaid. Agus tha daoine foghlumte agus cràbhach eile a' dearbhadh gu soilleir, gun do labhair gach aon do na prìomh Sgrìobhadairean Chrìosdail air a mhodh cheudna. Uaithe so bheiream fa'near gu bheil an t-Sacramaid naomh a comh-sheasamh ann an dà earrainn, an carrann *thalmhaidh*, is iad na h-eilimeidean arain agus fhion; agus an earran *neamhaidh*, ni is e cumhachd a Spioraid Naoimh ag teachd a nuas aig am a choisrigidh, agus ag naomhachadh an arain agus an fhion, le buaidh dhiadhaidh cuirp agus fola Chroisd'. Oir, ars' Theodoret, ged a tha "*Comharrainean cuirp agus fola ar Tighearna, an dèigh ùrnuigh a choisrigidh, air a' mùthadh agus air an caochladh; gidheadh cha n 'eil iad a fagail a' nàduir fèin, oir tha iad a fuireach mar a bha iad 'nan*

subbaint, 'nan coltas, agus nan cuma, agus tha iad ri fhaicinn agus ri fhaireachdain, ceart dìreach mar a bha iad roimhe." Agus cha'n e mhain gun deachadh a Sagart, a bha frithealadh anns a phrìomh Eaglais, thairis air eachdraidh suidheachaidh na Sacramaid naomh so, a reir an t-Soisgeulaiche, agus briathran so ar Slanuigh'ir a chuir an ceill, "*Is e so mo chorp-sa, is i so m'fhuil-se;*" ach thairg e suas urnuigh a choisrigidh do Dhia, a' guidhe air "gun cuiradh e nuas a Spiorad Naomh air an aran agus air an fhion a bha air a thairgse dha air altair, agus gu naomhaicheadh e iad air chor gun d'tigeadh iad gu bhi nan corp agus nam fuil a Mhic Iosa Croisd':" cha n' ann a thaobh an susbaint thalmhaidh, ach a mhàin a thaobh neart agus buaidh spioradail fheola agus fhola naomh; air an tabhairt do na h-eileamaidean beannuichte, le cumhaehd agus oibreachadh a Spioraid Naomh ag teachd a nuas orra; trid am bheil "corp agus fuil Chrìosd' gu deimhinn agus gu cinnteach air an gabhail leis na creidmheich ann a Suiper an Tighearna." Tha 'n urnuigh so ri faotuinn anns gach aon do ùrnuighean coisrigidh na prìomh Eaglaise.

Agus bho 'n a bi crìoch na h-iobairt Chrìosdail so gu Dia a dheanamh rèidh ruinn, le nochdadh toilltinnis fulan-gais ar Slanuighfhir dha; is amhuil a' shuidhicheadh i mar chuimhncachan seasmhach air *gràdh neo-chrìochnaichte* ar Slànui'fhir, ann am bàsachadh air ar son; agus le *itheadh* agus *ol* aig bòrd Dhe, a rèir òrdugh Chrìosd, a shuidheachadh 'n ar n-anamana cuimhue air na beannach-aibh do-labhairt ud a cheannaich e air ar son, agus gu co'-roinn ris na h-uile 'ghabhas gu h-ìomhachaidh i buaidh iobairt san air a chrois. Uaithe so gairmear dh'i "*comanachadh a chuirp agus fhola san.*" Os bar, dh'òrduich eadh i gu bhi 'na *boinn comh-aontachd* a dhlù-cheangal gach

Criosduidh r'a chèile anns an aon chompanas agus chomh-chomunn. Mar so dh'fhoillsichadh gràdh neo-chrìoch-naichte Chrìosda, cha 'n ann a mhàin 'n a thoirt fein thairis gu bàsachadh air ar son, ach mar an ceudna 'na iochd ri annfhuineachd ar naduir, co fada 's gun do "shuidhich agus gun d'òrduich e, diamhaireachdan naomha mar dhearbhadh air a ghràdh, agus mar chuimhnachan maireannach air a bhàs, chum ar comhfhurtachd mhor agus neo-chrìoch-naichte."

Bho 'n a ta ar crann air tuiteam ann an linn leis am miann *còir-chumhachdan oifig na sagartachd* a chuir ann a neo-brìgh, agus a ta daoine 'cile a' gabhail do dhanadas orra fein cumhnantan a dhaingneachadh agus a shèulachadh ann an ainm Dhè, nach d' fhuair riamh comas laghail air sin a dheanamh ; tha e ro iomchuidh gun d' thùgadh gach duine, a ta 'ga ulluchadh fein airson an òrdugh naomh so, fa'near cò aig am bhèil comas air an *t-Sacramaid naomh* so 'a *fhrithéaladh* ; co dhiubh a dh'fhaodas no nach fhaod *duine air bith* sin a dheanamh, co math ris a *mhinisteir* sin a fhuair ughdarras bho na h-abstol, agus a ta nan luchd ionaid orrasan. Is deimhinn leam gun tabhair am breathnachadh so comhfhurtachd ro mhor do gach fìor bhall creidmheach do'n Eaglais Easpuigich a chum a suas, gus an là diugh, seann riaghladh nan Abstol, agus am prìomh òrdugh a shuidhich iad 's an Eaglais, a ta gu bhì air a riaghladh le Easpuig, Sagart, agus Deacon, gu crìoch an t-saoghail.

Nis chum sinn fein a dheanamh cinnteach mu'n chùis so, feumaidh sinn a thoirt fa'near, aig ceud suidheachadh na Sacramaid so, gun do 'fhrithéaladh i le 'r Tighearna agus ar Maighistir Iosa Crìosd ; bheannaich e an t-aran agus a' fion, agus thug e maraon da dheisciobluibh iad ; agus

b' e fein, mar a ta an t-Abstol a' gairm dh' e, an t-Ard Shagart " thairis air tigh Dhè." Is i crìoch na Litreach chum nan Eabhr'uch a' nochdadh a mhùthaidh a ta eadar an dà *chumhnanta*, nadur na sagartachd Leibhitich agus *Chriosdail*, cìod a fèum a bhà air muthadh bho 'n dara h-aon gus an t-aon eile, gun robh an t-sagartachd Chriosdail a rèir òrdugh Mhelchisedec; gu'm be ar Slanui'ear Ard Shagart an òrduigh sin, agus *nach do ghabh e an onair so air fèin; ach gun do ghairmeadh le Dia* ga h-ionnsuidh e, ceart mar a ghairmeadh Aaron gu oifig fèin. Air bhi do 'n t-Sacramaid mar so air a suidheachadh, agus na h-eileamaidean coisrigte le sagart aig a ceud fhrithealadh, lean na h-Abstoil gu mion suidheachadh a' Maighistir; air dhoibh aithn' fhaotuin " a ni ceudna dheanamh an cuimhneachan airsan:" choisrig iad na h-eileamaidean, agus thug iad do 'n t-sluagh iad, mar a rinn esan roimh dhaibhsan. An ceart ni ceudna rinn na h-Easpuigean, an luchd-ionaid, nan deigh, agus iadsan a dh' òrduich iad. Agus cha do' fhrithealadh an t-Sàcramaid naomh so riamh anns an Eaglais Naoimh Choitchionn ach a mhain air an dèigh so.

Thuille air so, tha nàdur Sàcramaid ag iarraidh gum bi, aig an ti a ta 'g a frithealadh, òrdugh laghail bho Dhia, chum sin a dheanamh. Oir air bhi do shàcramaidean nan seùlachan cumhnant' a' ghràis, na cumhnanta sin eadar Dia agus duine, a cheannuich ar Slanui'fhear air arson, agus a chomhdhaingnich e le 'fhuil, co is urrain a sheùla chuir ris a chumhnanta so ach an ti sin aig am bhèil coimas bho Dhia ghnòthaichean a riaghladh 'na ainmsan? Air ar taobhne, a thairgse suas ar n' ùrnuighean agus ar 'n achanaich da san, agus air a thaobh san, 'gar beannuchadh, agus gar fuasgladh

bho 'r peacainean air dhuinn a bhi aithreach, agus a sheùlachadh ar maitheanais annta, le 'r gabhail a stigh gu comh-pairteachdh do na diamhaireachda naomha sin.

Chum na criche so bha na h-Abstoil ro chùramach ann an comharrachadh a mach dhaoine maith a shecasamh an àite ann a frithealadh oifig a ministrealachd. Bha an t-Abstol Pol ro dhùrachdach ri Titus “ gu suidhicheadh e seanairean anns gach baile,” agus ri Timoteus “ gun e a leagadh a lamhan gu li-obunn air duine sam bith.” Agus 'na Litrichean d' an ionnsuidh le cheile, tha e 'nochdadh gu mion na buaidhean a thigeadh dhaibhsan a bhi aca, a bha air an gabhail a stigh gu òrdugh naomh anns an Eaglais. Ann an Eaglais Chorint bha fàidhean agus luchd-teagaisg, luchd-comhnaidh agus luchd-riaghlaidh. Nis ciod a feùm a bha air a mhùthadh ainmean agus staidean so, 'no air a chùram agus an fhaicill so ann a suidheachadh nan caochla staid, mar robh cumhachd àraidh sam bith aca thair a cheile, no ma bha an aon chòir aig na h-uile dhaoine air a' frithealadh cho math ri ministeirean laghail Dhè? Tha ar n' Eaglais a' cuir an ceill gu h-ard nach 'eil comas “ frithealaidh aon chuid focail Dhè, no nan Sàcramaidean,” air a thoirt do phrionnsachan, uachdarain, no maithean, do bhrìgh 's nach 'eil còir aca, ni mo a ta iad air a' sgeadachadh le comas, òrduighnean naomha a bhuileachadh.

Ach tha cleachdadh na h-Eaglaise Crisdaile bho cheud thùs a Chreidimh Chrìosdaile ro dhiongmhalt' agus theann gu bhi air a ghluasad le briathran gun chomhairle dhaoine amaideach. Tha N. Clement, a dh' ainmich mi roimhe, 'na Litir gu miuntir Chorint, ag innse dhuinn, “ nuair a shuidhich na h-Abstoil Eaglaisean rinn iad ceud thoradh na muinntreach sin a dh'iompaich iad, nan Easpuigan

agus nan Deaconain thairis orrasan a thigeadh na dhèigh sin. Agus mar a ta aig na Sagairt an t-scirbheis araidh sin air a comharrachadh am mach dhaibh, a bhuineas d' am ministrealachd ; 's amhuil mar an ceudna a dh'fheumas gaeh seorsa cile dhaoine an aire thoirt nach d' theid iad thairis air erioeh an dleasnais fèin mar a dh' àithneadh dhoibh." Agus ann an àite eile tha e labhairt mar so, Na dleasnais sin uile a dh'aithn an Tighearna dhuinn a choimhead, thigeadh dhuinn an deanamh gu riaghailteach agus a rèir òrduigh : ar tabhartais agus ar seirbheis dhiadhaidh, a chuir an cèill air amaibh suidhichte. Oir 's amhuil a dh'òrduieh esan, eha n'c gun deanamaid air thuiteamas agus gun riaghailt iad ; ach air amaibh agus làithibh sonraichte ; ciod an t-ionad mar an ceudna, agus cò leis an àill leis-san iad a bhi air am frith-ealadh, chomharraich e fein gu ro shoilleir a reir mòrachd a thoil." Tha N. Ignatius, deisciobul N. Eoin, agus Easpuig Antioeh, 'na Litir gu muinntir Smurna ni 's ro shoilleire mun chuis so. " Na deanadh aon duine," deir esan, " ni sam bith a bhuineas do'n Eaglais as eugmhais an Easpuig. Thugaibh fa'near an comanachadh sin dìongmhalt agus daingean a ta an dara cuid air a fhrithealadh leis an Easpuig, no leis a neach sin gan d' thug e ùghdarras. C'ait air bith a' nochd an t-Easpuig e fein, an sin thigeadh do'n t-sluagh a bhi; amhuil far am bheil Iosa Crìosd an sin tha an Eaglais Choitchionn. As èugmhais an Easpuig cha 'n 'eil e laghail aon chuid báisteadh, no 'n eomanachadh naomh a fhrithealadh. Ciod air bith 'gan dean esan rioghinn is e sin a ni a bhios taitneach le Dia, chum ciod air bith a nithear gum bi e rèir riaghailt agus ùghdarras."

Earalaieham orrasan a ta cho deas gu coire fhaotuinn

do na *Sagarta Crìosdail*, eart dìreach mar a rinn na prionnsachan ceannaireeach gearan an aghaidh Mhaois agus Aaroin, ag radh gu “ bheil iad a’ gabhail tuille ’s a ehdir orra fein ;” agus ag feoraich “ e’ arson a ta iad ’g an togail fein an airde bhos eionn eomhthional an Tighearna,” iad a chuimhneachadh air am peanas-san, agus a thabhairt fa’near cia goirt a dhioghail Dia an rag-mhuinealachd ann an tabhairt air an talamh a bhèul fhosgladh; agus iad fein agus an luehd-leanmhuinn gu lèir a shlugadh suas. Cuimhnieheadh iad crìoch ro uamhasach Chòrah agus a chuideachd.

A ris, Tha ’n *dara h-carrann* do ’n *ulluchadh* so a’ co-sheasamh anns na *h-aighean naomha inntinne sin* a ta ’gar deanamh ’n ar luehd eomhpàirt iomeuidh do’n eomanaeachadh naomh, agus ’n ar ’n aoidhean taitneach aig bord an Tighearna. Agus, uime sin, ’nuair a ta sinn a tagradh toilltinneas bàis agus fullangais Chrìosda ann an lathair Dhe an Athar, anns an iobairt Chrìosdail so, thigeadh dhuinn, anns a cheart am, ar *taingealachd ro bheothail*,’ airson gach beannachadh ro mhòr a cheannaich ar Slanuifhear air arson le fhulangais, a nochdadh, agus ar mothaachadh beothail air a leithid do ehaoimhneas do-labhairt a ehuir an ceill gu follaiseach, do ’n t-saoghal gu lèir. Le *aithreachas cridheil* airson gach uile pheacadh ’g an robh sinn eionntach ann a smuaintean, am briathran, agus an deanadais; oir bi crìoch a bhàis-san, gu sinne ’dheanamh rèidh rì Dia, le ’r “pilleadh bho ’r ’n easaontais.” “Le rùn *diongmhalt* air ùmhlachd as fearr; oir thug esan e fein air arson, ehum gu’n glanadh e dha fein sluagh sonraichte, èudmhor mu dheadh oibribh.” Le ’r n-anaman’ agus ar cuirp a thoirt gu h-iomlan suas dhasan, “mar iobairt reùsanta, naomh, bheothail;” oir tha eòir ro cheart aig oirnn, air dha “sinne

shaoradh le fhuil ro luachmhor fein." Le gnà oidheirp dol air ar 'n aghaidh anns gach deadh bheùs Crìosdail a chionn gun do bhuintaich e air ar sonne, le toilltinnis fhulangais, gràs agus comhnadh Spioraid naomh Dhè gu oihreachadh annainn " araon na toil agus a ghniomh 'ga dheadh thoil fein." Le inntinn ullamh gu rèite dheanamh ris na h-uile a' thug oilbhèum dhuinn, a chionn, a nuair a bha sinn 'n ar naimhdean 'gun d'rinneadh rèidh ri Dia sin le bàs a Mhic." Le *gràdh* agus *iochd* neo-chealgach d' ar bràithrean, a deanadh na 's urrainn duinn gu fuasgladh air amhgharra aoin sam bith do theaghlach Chrìosd' air dha-san a bhì cho fialaidh ann an dortadh fhola ro-luachmhor air ar sonne. Fadheoidh, le *fior-ghloine* ar *rùnntaibh*, a' coimhead gu gèur ris a chrich mun d' òrduicheadh an t-Sacramad naomh so, agus cha 'n ann a mhain a leantuinn cleachdaidh an t-saoghail.

Ach thugaibh fa'near nach 'eil ni ann a so uile ach na buaidhean fo bheil sibh ceangailte le'r *bòidean báistidh*, agus a taiomchuidh, ann an cursa caithe-beatha Crìosdail, gu deadh fheùm a dheanamh do gach aon do mheadhonan nan gràs. Oir mar dean sin aithreachas n' ar peacaincan le cridhe ùmhail, aithreach, agus iriosal, mar 'eil sinn deas gu maithcanas a thoirt daibhsan uile a chuir corruich oirn, agus iarruidh tre chreidcamh, cha ghabhar, seadh ri 'r n-urnuighean, no ri 'r moladh aig cathair nan gràs. Bha, gun amharas, *iochd agus deadh-ghean* do na h-uile dhaoine air an tabhairt daonan fa'near cho ro fheùmail ann a frithealadh na h-*iobairte Crìosdail* so, 's gun robh an deacon, anns a phrìomh Eaglais, aig an dorus, na sheasamh a' glaothaich am mach le guth àrd, " Na bitheadh a bheag aig duine sam bith an aghaidh a bhràthar." An cleachdadh so shuidhicheadh air searmoin ar Slanuigh'ir air an t-sliabh. " Ma

bheir thu do thabhartas chum na h-altarach, agus gun cuimhnich thu an sin gu bheil ni air bith aig do bhrathair a 'd' aghaidh, fag do thabhartas an sin an lathair na h-altarach, agus imich, agus dean rèite air tùs ri d' bhràthair, agus an deigh sin thig agus tabhair uait do thiodhlae." (Matt. v. 23, 24.) Bha 'n earrann so do 'n Scriobtur, ann a seadh na prìomh Eaglaise, mar aig comharrachadh a' mach roimh-laimh, ann a suidheachadh an t-Soisgeil, gu fagadh ar Slanuigh'ear riaghailt air chòir ciginn aig Eaglais an àite, agus a rèir iobairtean an lagh, a thoisicheadh le tabhartas mar a rinn iadsan : agus ag iarraidh so mar bhuaidh àraid agus shonraichte anns an tì' a bha tairgse, '*a bhi ann a sith, agus gun naimhdeanas r'a bhràthair*; Anns a bhuaidh so tha fear do na prìomh athraichean gu h-àraidh a suidheachadh fìor-ghloine tabhartas an t-Soisgeil, air ainmeachadh le Malachi.' Agus a thuille air a so, is e 'n t-aon dleasnas a mhain a tha Scriobtur coltach r' a iarraidh gu gabhail na Saeramaid naoimh so, *fein-cheasnachadh*. Is i so riaghailt N. Phoil. "Ceasnuicheadh duin' e fein, agus mar sin itheadh e do 'n aran sin, agus òladh e do 'n chupan sin." Nis ma thuigear sinn so mu cheasnachadh ar n' anamana chum gum bi fios againn am bheil sinn a creidsinn agus a cleachdadh a ni sin a ta air iarraidh oirnn, agus gu ath-leasachadh bho so suas a ni sin a bha 'mearachd annainn roimhe so. Tha so ceangailt oirnn a dheanadh anns gach am, cho math ri roimh an t-Saeramaid. Agus cha 'n urrainn an Criosduidh a bheatha 'riaghladh leis a chùram agus an aire sin a ta air an iarraidh, mu'r dean e so gu tric. Ma rannsaicheas sinn gun leith-phairt, seadh N. Phoil mu 'n chùis, ehi sinn nach e 'n ceasnachadh a ta e' sparradh, ceasnachadh mu'r staid a thaobh Dhia, agus mu'r dleasnas gu coit-chionn, ach '*ceasnachadh le suidheach-*

*adh Chrìosd', air an doigh air am bheil sinn ag ithe Suipeir an Tighearna, a rannsachadh a bheil ar giulan a co-chòrdadh ri riaghailtean a suidhichidh, agus ris a chrich mun do shuidhicheadh i. Oir a chuir easg air a mhi-riaghailt a bh'ann an Eaglais Chorint, ann a frithealadh Suipeir an Tighearna, tha e a' cuir suidheachaidh na Sacramaid naoimh le Iosa Crìosd nan làthair, chum gun deanadh siad iad fein fiosrach air doigh agus crìoch iomchuidh co-pàirteachadh dh' i, agus leis a sin gu feuchadh iad an robh an giulan fein aig an àm sin d'a reir. Anns a chùnntas a tha 'n t-Abstol a toirt air suidheachadh Chrìosd, tha e tabhairt fa'near nach robh itheadh agus òl anns an t-Sacramaid a deanamh earrann sam bith do dh' itheadh agus òl airson acrais agus tart, ach gu nochdadh cuirp agus fola Chrìosd gu bhì air itheadh agus air òl an cuimhneachan air san, no, mar a ta an t-Abstol fein 'g a mhineachadh "*gu nochdadh bàis an Tighearna.*" A thuille air a so tha e feùchainn, gun robh so air a dheanadh leis na h- uile 'a bha làthair, aontaichte ri chèile anns an aon chomunn, aig a cheart am. Tha so uile a 'nochdadh cìod a bha 'n ceasnachadh a ta an so air ainmeachadh a' ciallachadh; Bi crìoch an Abstoil na mearachdan sin 'gan d' fhuair e coire ann a frithealadh Suipeir an Tighearna ath-leasachadh. Is ann, uime, sin, d'a reir sin a mhain a dh' fheumar na riaghailtean a thug e seachad mun chùis sin a mhineachadh, or bi a mhiann muinntir Chorint a thoirt as na mi-riaghailtean sin anns an do thuit iad mu 'n chùis so. Agus mar 'eil cunntas suidheachaidh so Chrìosd air a thoirt a stigh an so leis an Abstol chum ceasnachaidh an giulain, agus an riaghladh d' a rèir, cha n 'eil e furasta' thuigsinn cìod airson a ta e air ainmeachadh.*

Uaithe so, ma ta, feùdar a thuigsinn cìod e an gabhail

mi-ìomchuidh sin, a ta N. Pol ag dìtcadh ann a muinntir Chorint, agus cìod am peanas a bha ceangailte ris. Be sin an co-pàirteachadh gu mì-riaghailteach agus gun urram do Shuipeir an Tighearna :—be sin a bhi ag itheadh agus ag òl air doigh mhi-ìomchuidh, gun doigh, no crìoch an t-suidh-eachaidh sin a thoirt fainear, gun urram cuibhe thabhairt do chorp an Tighearna, gun nadur diamhair an arain agus an fhion sin a bha ga nochdadh a bhreathnachadh. Be cleachdadh nan Criosduinean ri linn nan Abstol an *fhèisd mholaidh naomh* a ghabhail an deigh am *fèisdean graidh* aig an robh am bochd agus am beirteach ag itheadh comhladh le mor stuamachd. Ann an Eaglais Chorint cha d'thugadh so fainear; cha d'fhuiling iad do na bochdan teachd chum na fèisde coitchionn so, oir ag ithe' dhoibh ghabh gach duine shiupeir fèin a thug e leis, agus mar sin nuair nach d'fhuair am bochd a bheag idir, bha cuid eile cionntach ann an geocaireachd agus ann a' misgeir-eachd: agus bi a chrioch nach “d'thug iad fainear corp an Tighearna.” Cha do chuir iad a bheag do mhùthadh eadar an t-Sacramaid agus lon cumant' eile; eadar a ni sin a bha r' an cuirp a chumail suas, agus a ni a bha r' an anamana 'bheathachadh. Air chor is gum be an t-aran itheadh, agus òl do 'n chupan anns an t-Sacramaid naomh, gun bhreathnachadh ìomchaidh, na ceart, air corp an Tighearna, agus gun a' cuir air leith an arain agus an fhion bho 'n uise chumanta itheadh agus òl airson acrais agus tart,—gum be so *itheadh gu mì-ìomchuidh*. B' iad na peanasan a lean na ciontaibh so, annfhaineachd, tinneas, agus bàs tiomail, leis an do smachdaich Dia iad chum nach bitheadh iad air an dìtcadh maille ris an t-saoghal mhi-chreidmheach. Mar so tha e ri thoirt fainear gur iad breitheanais thiomail a ta an t-Abstol a' ciallachadh leis

an fhocal *diteadh*. Ach mar h-oibricheadh na breitheanais thiomail so ath-leasachadh annta, cha 'n 'eil e air chor sam bith mi-choltach, nach deanadh a leithid do dhi-meas air nithe naomha buailteach iad mar an ceudna do bhreitheanais shiorruidh Dhè.

Chi sinn nis fhaide, bho nàdur nam peanasan sin, gu bheil an ceasnuchadh a ta N. Pòl ag comhairleachadh, a' coimhead ri suidheachadh na Sàcramaide; oir n' am bi a mhi-iomchuidheachd mu bheil e a' labhairt aon chuid di-creideamh, no aon do na peacainean sin a ta am bi-chiontas nan cuspair ceasnaichidh, gun teagamh cha leigeadh an t-Abstol seachad iad gun sin ainmeachadh. Air a chuid a's lugha tha e soilleir, gu bheil peanas nam peacainean ud mòran ni 's truime na tha Dia a' leagadh orrasan a ta gabhail gu mi-iomchuidh, co dhiubh a ta iadsan a ta cionntach annta 'gabhail na Sàcramaid no nach' eil.

Is e, air an aobhar sin, a ni a ta deanamh duine da-rìreamh mi-iomchuidh air an t-Sacramaid naomh a ghabhail, a thuille' air aineolas air brìgh an t-suidheachaidh naoimh sin, a bhi a' caitheamh a bheatha ann an gna chleachdadh peacaidh aithnichte sam bith, as cùgmhais aithreachais. Tha teachd a leithid so do dhuine chum a bhùird naoimh na fhanaid air Dia, agus 'na dhi-meas mor air ùghdarras; agus ged is i miann cuid ùghdarras an t-sagairt Chriosdail a chumail fodha, gidheadh tha cumhachd fathast aige peacaich ghrànail agus fhollaiscach a chumail air an ais bho bhord an Tighearna. Ach air an laimh eile, tha e r' a thoirt fa'near, gu bheil a staid mhi-aithreach so a deanadh ar n-ùrnuighean mar an ceudna 'n an grainalachd do'n Tighearna. A bhi gabhail oirnn bròn a bhi oirnn airson ar peacainean, agus cùl a chuir

riu, nuair nach 'eil mothachadh againn do'n dara h-aon, no a cuir romhainn an t-aon cile 'dheanamh, tha so 'na mhasladh ro mhor d' ar Cruithfhear, le bhi am barail. an dara euid, nach aithne dha ar critheachan idir, no gun bi e làn toilichte le seirbheis nam bilean a mhàin, ged a ta ar cridheachan fada uaithe.

Tha staid ann, gun amharas, anns a feud duine 'bhi *iomchuidh* air a bhi lathair aig ùrnuighean follaiseach na h-Eaglaise, agus gidheadh mi-iomchuidh air teachd chum na h-altarach; is i sin, 'nuair a ta duinne air tùs ag èiridh tre aithreachas neo-chealgach bho thuitem trom ann am peacadh gràineil sam bith, thigeadh dha ceud mhuthachadh a bhròin aithrieil a nochdadh ann an ciosnachadh a thruaileachd agus ann a fein-àicheadh, agus tha beagan tiom feumail a dhearbhadh treibh-dhireas a phillidh gu dhleasnas. Tho so mar an ceudna a' cordadh gu h-iomlan ri riaghailt na prìomh Eaglaise, oir co air bith a th' fhuaradh ann an cionnt' ghràineil sam bith, chumadh air ais e bho 'u chomanachadh a bheag no mhor do dh'ùine, reir nadur na cionnta sin. Air eòr 's gu bheil e ro iomchuidh, anns na h-amaibh mi-shuidhichte agus mi naomha so, do 'n aithreach iriosal smachdachadh Crìosdail oibreachadh air fein. Oir cinnteach cha 'n 'eil e ael rèusanta gun d'thugadh muthachadh cionnta throm sam bith anns an do thuit sinn oirnn sinn fein a strìochdadh agus irioslachadh cho mor 's gum bi sinn ullamh agus toileach air a leithid do pheanas a leagadh oirnn fein, 's gun tuig sinn gu bheil sinn mi-iomchaidh air comh-pairteachadh anns a ghnìomh is ro àirde agus is ro sholaimte do chreideamh.

Ann am briathran goirid, is e uidheamachadh as fearr airson na Sacramaide oidheirp dhìongmhalt a thoirt air ar beatha' chaitheamh anns gaeh pone a reir a chreidimh

naoimh a tha sinn ag aideachadh. Oir tha acasan a ta ga rircamh a' creidsinn anns a chreideamh Chrìosdail, agus gu treibh-dhireach a eitheamh am beatha a rèir teagasg agus riaghailt soisgeil an Iosa bheannuichte, ulluchadh dìongmhalt a ta gan deanamh iomchuidh air comh-pàirteachadh do 'n ordugh naomh so, agus is e an dleasnas sin a dheanamh gaeh uair a ta an eothrom air a thoirt daibh. An uair a ta roi-'shealladh aca air an eomunnaehadh, bu ehòir dhoibh an lochrain a lasadh, staid an inntinnean a rannsachadh, au aithrearhas athnuadhachadh, an iochd a noehdadh, an aoradh a mheudachadh, an aighean a dheanamh spioradail; agus, chum na eriche so, thigeadh dhaibh dol a leth-taobh bho 'n gnothaichean agus an toileachadh saoghalta, eho fada 's a leigeas an staid leo sin a dheanamh, chum 's le urnuigh, traisg, agus dèire, gum bi an inntinnean air an ardaehadh gu blas fhaghail air nithe spioradail. Aeh air bhi do dhuine anns a staid choitehionn ulluchaidh so, thugadh e an ro aire nach eail e eothrom air an t-Sacramaid naoimh a ghabhail do bhrìgh, a reir a bharrail, nach do ehòilion e an t-iomlan do 'n ulluchadh sin a ehuir e roimhe mun gabhadh e i.

III. San treas aite. Bheir mi oidheirp air freagairt a thabhairt do 'n mhuinntir sin a tha 'euir an aghaidh comanachaidh tric.

Leithsgeul I. Is e an ceud leithsgeul a tha tachairt oirun anns a ehuis so, gu bheil daoine mi-iomchuidh air an t-Sacramaid naoimh a ghabhail, agus uime sin ma thig iad am fagus do dh'altair Dhe, gun ith agus gun òl iad ditcadh dhaibh fein.

Freagairt. Ma se so leithsgeul neach a ta caitheamh

a bheatha ann an cùrsa aing'eachd, gun teagamh, fad 's a ta e 'cuir roimhe leantuinn mur sin, tha e ro mhi-ionchuidh air teachd am fagus do na diamhaireachda naomh' sin. Fad 's a ta daoine toirt dubhlan follaiseach do Dhia Uile-chumhachdach, a' bristeadh uile laghannan, agus a'cuir eùl ri uile thairgsean ath-reite, cha bu chòir dhaibh a bhì air an gabhail a stigh mar aoidhean aig altair naomh Dhe. Agus nam bitheadh ùghdarras na h-Eaglaise, suidhichte mar a ta e ar laghannan Chrìosd' agus a chuid Abstol, agus gu soillier air a mhìneachadh dhuinn le cleachdadh na prìomh Eaglaise, air aiseag air ais a ris, thilgte agus ghearrte 'maclì bho cho-chomunn Chrìosduinean an leithide so do pheacaich rag-mhuinealach, agus cha ghaibhte' stigh a ris iad gus an d' thugadh iad dearbhadh follaiseach air an bron agus an aithreachas. Ach cha 'n 'eil duine nach fhaic air ball diamhanas agus faoineachd an leithsgeil so. Oir cha 'n urrainn e bhì gun gabh aon chionnt 'leithsgeul cionnta eile 'chuir an ginomh.

Ach mas ann bho dhaoine cràbhach, diadhaidh, a thig so mar leithsgeul gu fuireach gun a bhì ghnà aig an iobairt Chrìosdail, thigeadh dhaibh a thoirt fainear ma leanas iad a chùis mar so, gum bu chòir dha an eumail bho chommanachadh idir. Oir ma ghabhas daoine am focal *mi-ionchuidh* ann a seadh teann, mar a 'coimhead ri sluagh nach 'eil air aon chor airidh air na buaidhean mora a ta air an tairgse agus air am buileachadh anns an t-Sacramaid naoimb, cha bu chòir do dhuine sam bith a gabhail idir, do bhrìgh 's nach airidh duine air ni sam bith aig laimh Dhè, agus gu mor nis lugha na buaidhean ro luachmhor sin a cheannachadh air ar son le bàs Chrìosd'; agus gidheadh iadsan a ta gabhail an leithsgeil so, gabhaidh iad do mhìs-nich na thig air feisdean solaimte chum nan diamhair-

eachda naomha sin. Tha e ro iongatach cionnas a ta an leithide so 'a toirt am barail air a' mi-iomchuidheachd fein gu co-chòrdadh ri 'n cleachdadh air na h-amaibh solaimte so; no, an e gu bheil barail as fearr aca dhiubh fein aig na h-amaibh sin na bhuineas do dh'ìrioslachd Chriosdail altrum? Ach tha e r'a thoirt fainear gu bheil mùthadh mòr eadar a bhi airidh air an deagh ghean agus chaoimhneas sin, agus gabhail riu ann an doigh iomchuidh agus airidh. Feudaidh e bhi nach toill sinn uain fein aon do na buaidhean sin a bhuiliehadh oirnn'; agus gidheadh ma ghabhas sinn riu le fìor mhuthachadh taingeachd, ag aideachadh fialaidheachd an Fhir-tabhairt; le faireachdain trom air ar mi-fhiachalachd fein, ag aidmheil gu bheil iad fada thairis air ar toiltinneis, le cùram diochallach gu gabhail riu anns an t-seadh agus anns an doigh a dh'òrduicheadh, agus a' cuir romhainn an luigheachd as fearr a ta 'n ar comas a thairgse nan èiric; feudar a radh, mar so, gu bheil sinn a' gabhail ris na beannuchaibh so air dhoigh iomchuidh, ged a tha sinn gu h-iomlan mi-airidh air na buaidhean iad fein.

An 't-itheadh agus an t-òl gu mi-iomchuidh,' air a dhiteadh le N. Pol anns na Corintianaich, mhinich mi a cheana, maille ris a pheanas a ta ccangailte ris. Agus gun amharas, ma bheirear gu suidhichte fainear e, eùtrom-aichidh e an t-eagal sin a ta gu ro thrìe a' lionadh an anama chràbhaich, air chor 's ma tha iad da rìreamh mun chuis, gun aom e an fheagal chum an taobh cheart, is e sin, eagal Dia a bhrosnuchadh gu feirg, le bhi fagail *aithne theann* ar Slanuigh'ir, a leag esan air gach uile Chriosdaidh gun choi-lionadh.

Is ni faoin a bhi am barail gu fèum sinn a bhi *iomlan*, agus teachd gu làn fhoirfeachd Chriosdail mun d' thig sinn

gu comhpàirteachadh do nà diamhaircachda naomha so; is leoir e ma 's i ar n' oidheirp dhùrachdach a bhi mar sin; agus ma tha a chùis mar so chi sinn gur h-e gnà chleachdadh a chomanachaidh naoimh a meadhon is ro èifeachdaiche chum na criche so. Tha sinn an so ann an gleanni dhèur; c'ait an iarr sinn comhfhurtachd ach bho thobar gach uil' aoibhneis agus fhior thoilcachaidh. Tha sinn air ar cuartachadh le lionmhorachd bhuaireannan, c'ait am faigh sinn neart gu cuir nan aghaidh ach ann an tigh-armachd Dhè? Tha sinn air ar claoidh le trom calaich chaochla annfhuineachda, agus air uairibh, le mi-churam agus dì faire a teachd gu bhi 'n ar craoich do 'n bhuaireadair, ciod a ta cho iomhuidh air smal peacaidh a nigheadh air falbh, ris an fluil phrìseil ro luachmhor sin a dhìrteadh chum na ceart chriche so? Air chor 's gu bheil, seadh mothachadh ar mi-fhiachalachd, gu ceart air a thoirt fainear, a' beothachadh ar 'n eud, gu teachd dlù air an Altair gu tric, chum gun deanar ni 's fearr sinn.

Leithsgeul 2. Tha cuid a ris a gabhail orra, gu bheil gnà uisneachadh na Sacramaid naoimh ullamh air an urram agus a mheas sin a thigeadh do dhaoine altrun ga taobh a lughdachadh.

Freagairt. Tha an leithsgeul so gu h-iomlan ag èiridh bho bheachd dhaoine mu shluagh agus nithe an t-saoghail so, gu bheil tricead ar conaltraidh agus ar comuinn riu a' lughdachadh ar meas agus ar 'n urram dhiubh. Cha 'n 'eil iad a tabhairt fa'near gu bheil a chùis gu h-iomlan air atharrach so a thabh nithe spioradail, is e an gnà uisneachadh meadhon is ro choltaiche air ar 'n àrd urram agus mheas dhiubh a mheudachadh agus a neartachadh. Tha seilbh neo-atharraichte air nithe math an t-saoghail so, gun

amharas, an cummantas a lughdachadh ar meas dhiubh, do bhrìgh gu bheil sinn deirbhte nach d'fhoir iad daonan maille riu an sonas a ta iad a' gealltuinn; ach mar is mo agus is trice, a chleachdas sinn nithe spioradail chi sinn gun tabhair iad toradh comhfhurtachd uapa fada bhos cionn ar n' earbsa, agus nach comasach do 'n duine shaoghalta 'a thuigsinn. Mar is mo ar n-eolas air daoine, 'sann is soilleire a chi sinn an annfhaineachd agus a' mi-iomlanachd; am feadh 's a dh'fhuir'eas sinn am mach uapa chi sinn a mhàin soillse an deagh bhuidhean, ach air teachd dhuinn nis fhaisge ann an eolas orra, air ball chi sinn am mearachdan. Tha, air an aobhar sin, ar mion-eolas air a chuid a's fearr do dhaoine ullamh air a mheas a bha againn roimhe sin orra a lughdachadh, do bhrìgh gu bheil an deagh-bheusan is maisiche air a mìosgnachadh le annfhaineachd agus mearachdan. Ach mar is trice a thig sinn an lathair Dhe 'na orduighnean naomha, is ann is mò a bhios ar 'n urram air iomlanachd dhiadhaidh san air àrduchadh, agus is mo a chuireas sinn romhain sinn fein a dheanamh coltach ris-san. Oir mar is mo a bhreathnaicheas sinn air Bith a ta ro iomlan ann fein, agus a ta làn do mhaithas neo-chrìoch-naichte 'gar taobh-ne, is ann is mo agus is àirde a dh'èireas ar miagh agus ar 'n urram dhà; oir is e mi-iomlanachd, no meang, no failinn, fhaotuinn am mach, far an robh sinn am beachd nach robh iad r' am faotuinn, a ta lughdachadh ar meas, agus a brosnuchadh ar tàir.

Leithsgeul 3. Tha cuid eile a cumail a' mach gu bheil a bhi gu tric agus gu minic a' comh-pàirteachadh do 'n chommanachadh naomh a lughdachadh na buaidh agus na buantachd a ta'sruthadh bho 'n t-suidheachadh naomhsin.

Frcagairt. Tha an leithsgeul so air a shuidheachadh air

aighean mi-shona dhaoine a tha ro ullamh gu mor mheas a bhi aca air nithe a tha teare agus mi-ehumanta, ach gu sealtuinn thairis, no air a chor is lugha, a choilionadh gu h-eutrom agus gu faoin, nithe is ro chudthromaiche brigh, do bhrigh gu bheil iad bitheanta agus tric r' am faotuinn. Ach ma tha eagal tuiteam 'na leithid so do dh'annfhuineachd 'na reusan dìongmhalt gu fuireach bho ehommanachadh tric, tha e mar an ceudna 'na reusan a cheart cho làidir gu fuireach bho urnuigh thrice, a ta riaghailtean an t-soisgeil ag innse dhuinn a ta feumail; agus, uime sin, mar le bhi 'g ùrnuigh gu tric a thig sinn gu foghlum, fa'dheoidh ùrnuigh dheanamh gu math, is amhuil le gabhail na Saeramaid naoimh gu tric a tha an t-èud agus an ciocras sin gu soilleir a meudachadh a ta cho ro ionchuidh chum gabhail le buantachd. Mar 'eil sluagh a faghail buantachd bho ehommanachadh gu tric, feumar a choire 'leagadh air faoineachd an caithe-beatha, agus air am mi-chùram ann an ceasnachadh an eogaisean. Air dhaibh an staid fèin a sgrùdadh gu mion, ma gheibh iad peacadh uaigneach sam bith annta fein, airson nach d' rinn iad aithreachas, di-chuimhne ghnàthaichte sam bith air an dleasnas, feumaidh iad a chas-bhaeag so an aghaidh buaidhean gràis a chuir as an rathad. Agus, an deigh so a dheanamh, ma ta iad fathast a' gearan, feumaidh iad a thoirt fa'near ciod a ta iad a' eiallachadh le di-buantachd; oir tha e cinnteach, ma bheir sinne maille ruinn aighean ceart inn-tinne, gu bheil corp agus fuil Chrìosd anns an t-Saeramaid na àrd bhuantachd agus èifeachd dhuinn. Ma tha sinn fìor aithreach, sèulaichidh so maitheanas ar peacainean dhuinn; ma tha sinn treibh-dhireach, daingnichidh e ar rùntaibh; ma tha sinn a' creidsinn, neartaichidh e ar creideamh; agus ma tha sinn da rìreamh, agus gu dùr-

achdach 's a chùis, brosnuichidh e ar 'n iochd. Ach ma tha sinn ann am barail gu feùm e gach uile mhi-iomlanachd a ta ceangailte ri annfhaineachd ar nàduir a leigheas, tha sinn d' ar mealladh fein. Tha chuid as fearr do Chrìosduinean ag osnuich fo rag-mhuinealachd agus laigsinn nàduir choirbte. No ma tha fiuthair againn do ghnà ris na teas aoibhnis neamhaidh a ta Dia 'faicinn iomchuidh air uairibh fhoillseachadh d' a sheirbheisich fhirinneach agus chràbhach, tha sinn tuille is dàn : feùdaidh Dia ar roimh-bhlàs so air sonas a dhiultadh dhuinn gu'r cumail iriosal. Agus mar 'eil Dia 'ga nochdadh fèin duinn a rèir na slighe agus na doigh is miàn le 'r reusan faoin-ne, cha d' thig e dhuinn a chionnt a leagadh air an òrdugh naomh-so : a ni sin, gun teagamh, is e ann fein am meadhon is ro èifeachdaich gu 'r deanamh firinneach agus iochdmhor, cràbliach agus diadhaidh. Agus iadsan a ta an gèur-mhothachadh aig an altair ag èiridh bho ainmigead a' nochdadh aig a bhord naomh, tha mor reusan aca air aideachadh gu bheil tearcas agus mi-chummantas a ghnìomh a toirt tuille aomaidh orra 's a ta bhuaigh dhiadhaidh a ta sruthadh uaithe a deanamh. Coltach rìusan nach 'eil ach ro ainmig ann an conaltradh dhaoine ro mhor agus àrd-innbhich, tha an t-urram a ta aca 'gan innbhe ard ag èiridh bho dhi cleachdaidh a bhi na leithid do chonaltradh nis mò na bho am meas air am fìor mhorachd agus fhiachalachd. Air chor as gu bheil an sluagh so moran ni's coltaich r' a bhi fo chumhachd nàduir, n a tha iad r' a bli fo blirosnachadh gràis.

Cha n 'eil neach sam bith d' an aithne chùis nach aidich gum b' iad na linntean sinn anns an robh an comhauachadh air a fhrithealadh agus air a ghabhail do ghnà, linntean bu ro chràbhaich do 'n Eaglais. Cha robh riamh urrad

do theas agus do dh' fhior oibreachadh diadhaichd san Eaglais 'sa bha innte an uair a chruinnich na creidmheilich gach là an ceann a cheile aig *bord an Tighearna*. Agus anns a chunntas a ta againn air na naoimh a bu ro airde 'nam measg, cha robh a h-aon riamh dhuibh a thug barrachd ann a' subhailean beatha Chrìosdail nach do chomharrach a 'mach e fein mar an ceudna ann an gnà bheathachadh anama aig an fhèisd neamhaidh so.

Ni h-eadh, tha misneach agam a thogail na cùise ris na h-anamana naomh sin a ta caitheamh am beatha ann a mothachadh teann air an dlèanas 's a chùis so, 's a ta deanamh greim air gach uile chothrom a ta freasdal De a' tairgse dhaibh, a chumail co-chuimhneachain air gràdh dolabhairt am Fir saoraidh, aig uhd bàis; nach 'eil iad g am faireachdain fein ni's dìongmhalt a cuir rompa a bhi firinneach nan uile ghnòthaichean, agus nis ullamh gu fuasgladh air uireasbhuidh nam bochd? Nach 'eil am miannan saoghalta a' call an greim orra, agus an iarrais neamhaidh a einntinn ni's laidire agus ni's beothala? Nach 'eil an aighean ni's ciùine, agus am foighidinn agus an ùmhlaehd do thoil Dhe ni's soilleire r' am faicinn? Nach 'eil iad a faireachdain gu bheil an gràdh do 'n bheatha so air lughdachadh, ni's lugha cùram mu fhaoineachd, ni's lugha iartras air gloir dhiamhain, ni's lugha èud mu bhuantachd, agus ni's neothar-thoirteil mu gach ni air a bheil ro mheas aig an t-saoghal?

Leithsgeul 4. Ach a deir cuid eile. “ Gu feudar gu ro cheart leithsgeul dhaoine aig am bheil moran ghnòthaichean a bluireas daibh fèin no do dhaoine eile, daoine a ta ri obair agus saothair airsan an lèin lathail, a ghabhail bho chommanachadh do ghnà, do brìgh nach 'eil ùine aca air uidhcamachadh air a shon.”

Freagairt. Ciod air bith gnothaichean a ta aig duine, ged a ta iad laghail nan nadur, ma tha e air a shuaimhneadh annta cho mar 's gu bheil iad 'ga tharruinn bho chùram anama, is e dbleasnas an leigeadh dheth; do bhrìgh gu bheil slànnte ar n-anamaibh ni's ro chud-thromaiche na nì sam bith a bhuineas do 'n t-saoghal-so, agus cothrom-aichidh an duine glic gach ni a reir fhiaich; cha chuir e seachad ùine air faoineachd, agus na nithe is ro chud-thromaiche a dhi-chuimhneachadh. Creideam gur h-miann na muinntreach sin a ta tagradh an leithsgeil so a bhi sabhailt; is èiginn daibh, air an aobharsin, aideachadh gur iad an anamna' is ro luachmhoire u' an cuirp, agus gu feùm iad gun teagamh ùine fhaotuinn air bàs fhaghail, cia sam bith cho mi'-chùramach agus mi-sgoinneil sa ta iad ann an uidheamachadh gu h-iomchuidh air a shon. Ach, a thuille air so, cha 'n 'eil mi-chordadh sam bith cadar curam iomchuidh ar gnothaichean aimsireil, agus ar dleasnas do Dhia. Feudaidh neart ar gnothaichean, maille r 'ar 'n obair agus ar saothair lathail, agus ar dleasnais chreidmheach, dol lainn air lainn le cheile, ma tha iad air an riaghladh a reir prionnsal Crìosdail. Oir ged nach 'eil urrad chothrom aig an leithide so do dhaoine air ulluchadh àraidh a dheanadh, gidheadh feudaidh iad an t-iomlan do 'n ulluchadh choitcheinn sin a bhi 'aca is e bùnait agus steigh na cuise. Ni h-cadh, ma tha iad a' dol trà an gnothaichean agus a' coilionadh an oibre le cogais ghlain, tha so na ùlluchadh ùrramach gu gabhail na Sacramaide. Tha an duine sin a deanamh seirbheis do Dhia a tha diochallach na ghairn agus na shaothair, agus a tha toirt fainear cothrom agus ceartas na uile ghnòthaichean; an uair a ta e frithealadh gnothaichean a bhuineas do dhoin' eile le firinn agus le onair, gun a bhi reic no a cleith ceartais, gun sàruchadh

air a cho-chreutair, agus gun onair, ceartas, no dleasnas, iobradh gu fhois no gu bhuantachd fein, no a mhaighistirean gu h-eucarach. Agus mar is mo na cunnartam agus na buairinean 'ga bheil e buailteach, is ann gu mor as mo fhèum air gràs agus comhnadh Dhe, a tha gu pailt air am builcachadh anns an òrdugh naomh so. An uair a ta sinn ag imeachd air slighe a ta buailteach do dh'fhoirneart luchd-rèubainn, is toil leinn companaich làidir agus dhiongmhalt, air an deagh armaehd, a bhi maille ruinn, chum gur h-ann as fearr a theasraigeas sinn sinn fein. Samhuil dìreach a thachair do 'n fhear-ghnothaichean agus oibre, ma tha smuaintean suidhichte idir aige mu shaoghal eile, thigeadh dhà gu ro àraidh greim a dheanamh air gach cothrom, a bheir dìdean dhà bho gach cunnard a tha gach là ga chuartaich, agus a bhios na dhaingneach làidir dha an aghaidh na naimhdean gèur-shuileach a ta nan luidhe bho's n'-iosal gu sgrios. Oir mar is e an dleasnas-san, aig an bheil pailteas ùine air an laimh, teachd gu tric chum a chommanachaidh naoimh, mar an leasachadh as fearr air an tiom; 'samhuil is e an dleasnas-san a ta ceangailt ann a moran do ghnothaichean agus shaothair lathail an t-saoghail so, teachd gu tric chum na Sacramaide, chum gu foghlaim iad an saothair uile agus a toradh a naomhachadh.

Leithsgeul 5. Tha cuid eile am barail "gu bheil iad a' coilionadh an dleasnais anns a chùis so ma tha iad a' co-aontachadh ri aithne na h-Eaglaise, a ta ag iarraidh trì uairean anns a bhliadhna, ga bheil a Chàisg gu bhi 'na h-aon, agus mar so tha iad a' smuainteachadh gu feudar an lithsgeul a ghabhail bho chommanachadh gu tric."

Freagairt. Tha iad so a ta cuir an aghaidh commanachaidh tric gu h-iomlan air am mealladh mu sheadh na h-Eaglaise anns an riaghailt so, a ta, 'na h-earaillean, gar brosnuchadh

gu commanachadh tric; agus air an aobhar sin, a ta toirt cuireadh dhuinn, air a chuid as lugha, uair 'sa mhios anns a chuid as mo do dh' Eaglaisibh, agus ann an cuid gach Domhnach, agus gach là naomh; gu h-àraidh ann an ard Eaglaisean nan Easpuigean, far an bheil e air orduchadh do gach Sagart agus Deacon air a chuid as lugha gabhail air gach Là an Tighearna, mar 'eil aobhar reusanta an aghaidh sin a dheanadh. Is e ùile na deir i, gur còir do Chriosduinean an commanachadh a ghabhail air a CHUID AS LUGHA trì uairean anns a bhliadhna, mar gum be sin an t-aircamh *bu lugha*; is e sin, an rud as lugha a ta feumail gùr comharrachadh 'n a'r Chriosduinean; agus mar d' tabhair sinn fairear an t-aircamh so-is lugha, tha sinn a' toilltinn a bhi air ar gearradh am mach bho 'n chorp, 'ga bheil Chriosda na cheann, agus 'gar deanamh fein buailteach do dh'achmhasan na h-Eaglaise, ni, gu ceart air a fhrithealadh, a ta ro uamhasach. Thoir fairear, a leughadair! ma tha lèigh ag innse do dhuine gu bheil dìreach an urrad so do lòn do-sheachnadh feumal a chumail na beatha ann, ma dh'itheas e ni 's lugha na so, nach 'eil e, cha n e mhaire, a' cuir a shlainte ann an cunnart, ach tha a mar an ceudna ann an cunnart dol bàs a chion bidh. Nis an abair thu gu bheil aig duine, a ta 'ga chuthangalachadh fein mar so, gràdh do bheatha; no an urrainn daibhsan aig am bheil càil, no stamae nadurra, am beatha a chumail suas, no idir a shineadh, fo leithid do riaghailt; 'Samhail dìreach a chùis 'n ar beatha spioradail. Tha comunnachadh trì uairean 's a bhliadhna 'gar cumail bho bhi air ar gearradh am mach bho chorp Chriosda, ni is e beatha a Chriosduidh. Mar 'eil sinn 'n ar buill do 'n chorp, cha 'n urrainn duinn ann an doigh chumanta sam bith comhàirteachadh do bhuidhean caoimheil a

chinn; ach cha leoir so idir chum ar deagh-bhith. Is comharradh e nach 'cil sinn ach na 'r Criosduinean ro lag agus mhi-iomlan ma ta ar càil don lòn spioradail so cho anfhann; is comharradh e nach 'eil ar blas do nithe Dhè ach fann. Cuimhnicheamaid air dealas nam prìomh Chriosdainean, aig an robh comh-chuimhneachan ar Slanui'fhir 's an iobairt mholaidh na ghna earrain 'gan aoradh follaiseach. Mar a shearg a plrìomh dhiadhaichd as, 'samhuil a thugadh fainear na meadhonan gu beathachadh ni b' ainmice; agus be droch caithe-beatha nan Criosduinean, agus am mi-churam mun chommanachadh a thug air an Eaglais an ceangal gu ghabhail aig amaibh àraidh, fo pheanas an gearradh am mach gu h-iomlan. Am bheil e tlachdmhor do dhuine, aig am bheil mothachadh idir do dh'oidheirecas an t-suidheachaidh Chriosdail so, aig am bheil suim sam bith ann am buaidh a bhi 'na dheisciobal an Iosa cheùsda; curam idir 'ga shlainte; iarrtas air a bhi iomlan, mar a ta Dia iomlan; a leithsgeul fèin a ghabhail, gu fuireach air ais bho dhleasnas fiachnaichte, le riaghailt a thugadh a stigh agus a sparradh air an Eaglais, le mi-naomhachd Chriosduinean mi-chùramach? Cha leoir e idir gu bheil sinn nar Criosduinean. Feùmaidh sinn cinntinn ann an gràs. Feùmaidh an duine le Dia 'bhi air a dheanamh foirfe. Air dhuinn a bhi aon uair deirbhte dhe so, an feasd cha di'-chuimhnich sinn commanachadh tric; oir is e so an t-aon mheadhon is ro èifeachdaiche gu greim fliaghail air an fhoirfeachd sin.

IV. Sa cheathramh aite, cuircam 'n 'ur lathair, ann am briathran goirid, na mor bhuidhean a ta' sruthadh bho chommanachadh tric.

Tha ar gna mhiosgnachadh ann a nithe aimsireil, ar bàigh ri aigean agus toileachadh na feola, ro dheas air ar n-inntinnean a tharruinn air falbh bho smuaintean cràbhach, agus a lughdachadh na beothalachd agus na seasrachd sin a thigeadh dhuinn a nochdadh anns an aon ni fheumail. Nis tha commanachadh tric a' cumail mothachadh beothail creidimh ann ar n-inntinnibh, agus gam beothachadh le ùr neart agus eumhachd a' choilionadh ar dleasnaid. Is e so beathachadh iomchuidh ar n' ananna, as eugmhais nach urrain duinn ar beatha spioradail a chumail suas, ni's mo na 's urrain duinn ar beatha aimsireil a chumail suas as eugmhais itheadh agus òl.

Co fad 's a ghiulaineas sinn na cuirp annfhann agus pheacach so maille ruinn, bithidh an saoghal, an diabhol, agus an fheoil, gnà naimhdean sin ar fìor shonais, a toirt sior ionnsuidh air ar deagh-bheùsan, agus dian oidheirp air ar neo-ehiontachd a thruailleadh. Nis is e commanachadh tric *iocshlainte is cumhachdaiche an aghaidh an uile bhuairinnean*: le ciosnachadh ar n' aigean, agus a' deanamh ar rùnntaibh spioradail. Oir eionnas a ghèileas sinn do thoileachadh peacach sam bith a chèus Tighearna na gloire, no a' shuidhicheas sinn ar cridheachan air ni bàsmhor sam bith, 'nuair is e Dia mhàin a ta ag toilltinn, mar a ta e ag iarraidh, an duine gu lèir?

Tha aon do na còraichean is ro òirdhearg a bhuineas do 'r n' aidmheil Chriosdail a' co-sheasamh ann a bhi air ar deanamh 'na 'r buill do chorp diamhair Chriosd, trid nam buaidhean sona a ta sruthadh da 'r n-ionnsuidh bho 'r ccann: agus tha ar sonas a co-sheasamh ann a seilbh fhaotuinn 's a bhuaidh bheannuichte so. Nis tha commanachadh tric a' cumail suas na h-aonachd spioradail so gun bhristeadh eadar Criosd agus gach uile Chriosduidh

frinneach: le comh-roinn maitheis agus iochd, air a thaobh san, ann a mathadh ar peacainean, a' neartachadh ar deagh bhèusan fann, agus a tabhairt dhuinn aoibhncis neamhaidh agus roi-bhlas air sonas: agus air ar taobh-ne, le sior ghuiomhara aoraidh agus taingeachd, gràidh agus urram, ùmhlachd, agus strìochdadh 'ga thoil naomh san, agus a' cuir romhainn gu treibhdhireach gum buantaich sinn gu seasrach agus gu dìongmhalt 'na sheirbheis.

Tha sinn lan deirbhte, bho 'r mothachadh fein, le cion-faire, no neart buairidh, nach 'eil e 'nar comas daonan seasamh dìreach. Gu bheil sinn a' deanamh na nithe sin nach bu chòir dhuinn a dheanamh, agus a' fagail gun deanadh no nithe sin a bu chòir dhuinn a dheanadh. Nis tha an t-Sacramaid naomh a deanadh ar n' aithreachais foirfe, agus a seulachadh agus a daingneachadh dhuinn maitheanas ar peacainean: a leigheas a suas nan lotan sin a rinn ar n' amaideachd fein 'na 'r n-anamaibh, a' cuir ruinn gu h-àraidh an toillteannais sin a dh'oibrich ar Slanuigh'ear air a chrois, agus a' buileachadh oirnn buaidhean na h-iobairt uile-luachmhor sin, trid am bheil sinne, peacaich thruagha, a' seilbheachadh deagh-ghean agus rèite ri Dia an t-Athair.

Ann an gleann so nan dcùr, is iad bròn agus àmhgharra gu tric cranachur nan daoine a's fearr. Nis e'ait am faigh sinn comhfhurtachd fo na h-amhgharraibh sin, no neart gu cuir nan aghadh, ach bho 'n lòn sin a ta air a riarachadh aig *bord an Tighearna*; bho' na fulangasaibh sin a ghiulain ar Slanuigh'ear air ar son, agus nach do thoill e fein air chor sam bith? Oir cò is urrainn gearan a dheanamh air gnè sam bith do dh'amhgharra, a bheir fainear gu bheil iad na' smachdachadh ro fheumail air ar 'n amaid-eachd, nan ath-leasachadh urramach air ar deagh-bhèus,

agus nam fianaisean air ar gràdh dìongmhalt' do 'n Iosa bheannuichte, 'nuair a ghiulainear le foighidinn agus le ùmh-lachd iad ; agus os bar, a chuimhnicheas è gun d' rinneadh a Thighearna agus a' Mhaighistir iomlan tre fhulangas-aibh ? A thuillè air so, bho 'n lòn neamhaidh so tha sinn a' faghail a leithid do mhothachadh comhfhurtachd sa tha toirt an guin a' trioblaidean na beatha so ; agus tha e toirt duinn a leithid do dh'aoibhneis s' an taobh a stigh 's nach gabh innseadh, agus ata iadsan a mhàin a' faireachdain a ta gu tric a' comh-pàirtcachadh dheth.

Is e so an t-aon dòigh is ro iomchuidh air ar cuirp a dheanadh nan teampuill a Spioraid Naoimh, agus a meadhon is ro èifeachdaiche gu'r 'n-anamna uidheamachadh gu h-iomchuidh air aoibhneis Dhè a sheilbheachadh gu siorruidh.

V. Nochdam 'a nis, 'sa choigeamh àite, an ro fhaicill a thug an Eaglais an aghaidh mi-naomhachadh nan diamh-aireachda naomha sin.

'Samhuil riaghladh glic ar màthar naoimh, an Eaglais, 's gu bheil i, le h-uile reachdan, 'gar teagasg suas cèum air cheùm bho 'n ghlùn gu comh-pàirtcachadh gu h-iomchuidh do 'n iobairt Chrìosdail so. Ann ar baisteadh tha i ag iarraidh so orrasan a sheasas air ar son agus a cheanglas iad fein air son ar'n oilein Chrìosdail ann an uile theagasg-aibh a chreidimh. Tha iad so air an ceangal cha n e mhàin gu 'r teagasg anns gach ponc fheùmail creidimh, ach tha aca r' a thoirt an aire mar an ceudna, cho luath 's a bhios sinn deas air a shon, gun d' thoir ear chum an Easpuig sinn gu bhi air ar comh-dhaingneachadh leis. Tha so 'na chùl-urras do 'n dleasnas a leag nadur agus an creideamh Chrìosdail air pàrantaibh, agus na sholar sona air son an

bàis. Agus cha n' iad a mhàin na h-urra-san, ach tha e ceangailte air ministear na h-Eaglaise gu h-àraidh an òigridh, agus an sluagh gu lèir a sgrùdadh, a theagasg, agus a cheasnachadh ann am pònnaibh a chricdimh a reir Leabhair Cheistean na h-Eaglaise, anns a' bheil gach ni a ta feumail a chreidsinn agus a dheanamh chum slainte ar n' anamna', gu h-ath-ghearr air an tarruinn an mach. Agus ni 's fhaide na so, tha an Eaglais ag orduchadh nach cuirear neach sam bith an lathair an Easpaig gu bhi air a cho-dhaingneachadh gus a bheil iad murrach air cùnntas a thoirt air an creideamh; air am bheil a' ministear a ta 'gan nochdadh gu bhi na bhrithcamh; agus na dheigh so uile cha cho-dhaingnichear iad mar 'eil an t-Easpaig e fein lan toilichte le an staid eolais, ni a ta dearbhadh gu bheil earrann fèin aige-san mar an ceudna r'a choilionadh do n cheasnachadh so. Ris a so uile tha i gu glic a cuir na riaghailt eud-thromaich so, "nach gabhar neach sam bith a stigh chum a chommanachaidh naomh gus am bi iad air an comh-dhaingneachadh, no ullamh agus toileach a bhi air an comh-dhaingneachadh;" chum gum bi i cinnteach, gun ath-nuadhaich agus gun comhdhaingnich a mhuinntir sin a gheall le 'n urrasaibh aig am baisteadh, an cumhnanta agus an gealladh a rinneadh air an son aig an am sin; agus gu bràth na dhèigh sin gun d' thoir iad fèin oidheirp fhirinneach air coi-lionadh na nithe sin uile ris an d' aontaich iad a nis le 'n aideachadh fèin. Thuille air a so uile, a gheard àrd urram na Sacramaid naomh, tha a' ministearan ceanguilte, a réir riaghailt na h-Eaglaise coitehionn, gun fhullann do chionntaich, no luchd-roinn aithnichte sam bith, comh-pàirteachadh dh' i; chum gum bi an geard so ni's ro dhiongmhalta, agus nach bi e an comas neach mi-iomchuidh sam bith goid gu bord an Tighearna "cha 'n fheudar coigrich bho cho-

thionalan eile ghabhail a stigh a dh' ionnsuidh a ehommanachaidh naoimh ;" agus a mheud 's leis an àill a bli nan luchd eo-pàirt d'e, " tha iad r' an ainm a thoirt a stigh do 'n mhinisteir an la' roimhe air a chuid is lugha ;" ehum gum bi luchd droch-bheirt aithnichte air an cronachadh a thaobh an eionntaibh, agus gum bi iadsan a ta ann a' mi-rùn, a' fuath, no 'n gamhlas r 'a chèile, air an deanadh rèidh, agus gun d' tabhair iad dearbhadh air an aithreachas, mun gabh iad do dhanadas orra fein teachd a thairgse an tiodhlaca. Agus ma tha aig neach sam bith a leithid do throm mhothachadh air am peacainnean, 's nach urrainn iad an eogaisean fein a thoileachadh, tha e air earalachadh orra an comhairle' chuir r' an luchd-iùil spioradail, agus am bròn fhosgladh, ehum gu faigh iad eomhairle agus seoladh spioradail, maille ri buaidh fuasglaidh. Seadh aig fìor thoiseach seirbheis a ehommanachaidh, tha an sagart, a ta a' frithealadh, a' euir an làthair an luchd comuinn, cunnart gabhail gu mi-iomehuidh, agus a toirt cuireadh dhaibhsan a mhain, a ta gu h-iomehuidh uidh-eamaichte, teachd am fagus. Air chor 's ma tha teagasg diadhaidh, ma tha ùrachadh agus ath-dhaingneachadh solaimte ar bòidean baistidh, ma tha comhairle a chuir ri ar fear-iuil spioradail, ma tha toirmeasg àraidh air cionntaich aithnichte, agus earail dhùrachdach ar pears-Eaglaise, mas urrainn daibh so uile, na diamh-aireachda naomha sin a gheard bho eas-urram, einnteach feumar aidcachadh gu d' thug ar n Eaglais-ne gaeh uil' oidheirp air sin a dheanadh. Thugadh iadsan, a ta cuir nan riaghailtean so ann a neo-brìgh a mhain fainear, cionnas a fhreageas iad air a shon air an la mhor : cia fad a ta iad eionntach 's an eas-urram so, a dh' fheudadh iad a sheachnadh nan coi-lionadh iad gu h-iomehuidh reachdan

na h-Eaglaise a tha gu teann ceanguilte orra a thoirt fainear, agus cia fada, le am mi-chùram, a tha iad a' brosnuchadh nan roinnean mi-naomha sin a ta 'g èiridh tre leithsgeul an leithide so do chleachdainean maslach.

VI. Fa'dheoidh, cuiream an cèill beagan riaghailtean a thaobh na doigh air coi-lionadh an dleasnais so, gabhail na Sacramaid naoimh.

A thaobh urram ar cuirp, bu chòir 'gar ginlan bho'n taobh am mach a bhi ghná a reir iarrtas na h-Eaglaise. Chum na eriche so, agus do bhrìgh s gur h-i staid umhlachd is mò is urrainn duinne a nochdadh, feùmaidh sinn an t-Sacramaid naomh a ghabhail air ar glùinibh, staid is ro fhreagarraiche dhuinn, nuair a ta sinn a togail suas ar 'n achain ri ard mhorachd neimhe agus na talmhuinn. Agus bho 'n a ta an Eaglais ag iarraidh oirnn dol air ar glùinibh no seasamh, gu'n teagamh thigeadh dhuinn a suidheachadh iomchuidh umhail agus iriosal so a leantuinn, a tha cleachdadh na h-Eaglaise bho thoiseach a' nochdadh dhuinn. Is ann le an leithide so do riaghailtean a ta co-aontachd mhaiseach air a cumail suas araon 'n ar giulan agus 'n ar 'n iarrtais. Agus thigeadh dhuinn ar caoehla suidheachadh cuirp a' nochdadh le leithid do chùram agus do dh' urram 'sa dhearbhas do na h-uile gu bheil sinn ag inntrin le fìor dhùrachd anns an iobairt Chrìosdail so, ach gidheadh an aire ro mhath a thoirt, agus a cheart àm, nach comharraichear annainn na nithe faoin thar barrachd sin, a tha ullamh air a mhuinntir sin a ta laimh ruinn a ghluasad, agus mar so rèusan a thoirt do dhaoine air teagamh a chuir annainn, agus ar tabhairt fainear mar chealgaircan ereidimh. Chum na eriche so nuair a chuireas sinn ar cuirp ann a suidheachadh urnuigh, agus einnteach

cha ne so seasamh ri taic no tionnda' chuige agus bh'-naithe, thigeadh dhuinn 'nuair a lùbas sinn ar glùn ar sùilean a shuidheachadh air an urlar, chum nach cuir ni sam bith a chi sinn air seachran sinn; a' cuir romhainn 's a cheart àm, nach leig sinn leo spleùhdadh mun cuairt' a choimhead air nithe a ghluaiscas ar smuaintean. Ni 's fhaide, tha tosd na chomhnadh mor do 'n aire mhath so. Air an aobhar sin cha bu chòir dhuinn uair air bith aontachadh leis a Mhinisteir le guth àrd ach far am bheil e air iarraidh oirnn, a' toirt oidheirp air ar cuid fein a dheanamh do 'n chòr le *Amen* cridheil agus dùrachdach. Tha e iomchuidh gun gabhamaid an cùram ceudna a thaobh nan ùrnuighean uaigneach a ta sinn a tairgse suas aig an altair, a tha ri 'n tairgse ann am briathraibh cho ciuin agus iosal 's nach bi iad draghail do dh' aoradh ar co-Chriosduinean mun cuairt duinn. Feumaidh sinn air na h-uile cor a chuimhneachadh nach aithris sinn an deigh a mhinisteir, na nithe sin a bhuineas 'g a oifig fein a mhàin. 'So ainmicheam gu h-àraidh do bhrìgh gun d' thug mi fainear gu tric cuid do shluagh cràbhach agus dùrachdach 'ga leanntuinn-san anns an *Earail* agus ann a *Fuasgladh* no *Maitheanas peacaidh*, cho math ris an *Aidmheil Choitchiom*. Ma bheir iad fein fainear a ni so gu suidhichte, chi iad gu bheil e na dhoigh a ta gu h-iomlan mi-iomchuidh gu aoradh an t-sluaigh a nochdadh, do bhrìgh gur comharradh soilleir e air oifig an t-Saigart a mhain.

A thaobh *urram* ar n' *inntinnean*, bu chòir dha so a bhi air a dheanamh a suas d' a leithid do bheo-neart agus do *dhurachd smuaint* 's a nochdas gu bheil ar cridheachan cho maith ri 'r bilibh aontaichte anns an t-seirbheis sholaimte so: d' a leithid do *theas aignidh* agus do thomhas *dian-sparraidh* 'sa leigeas fhaicinn cia iarrtach a ta sinn air an

trocair-sin a ta sinn a' sireadh, agus eia mor ar miagh agus ar meas air a ni sin a ta sinn ag iarraidh. Chum na eriehe so thigeadh dhuinn, le ro aire, an *duine le Dia* a ta' frith-ealadh a eho-imeachd, fad na h-oifige gu lèir, a ta air a deilbh agus air a euir ri ehèile, ann an doigh ro urramaich gu euir an eèill na miannan diadhaidh agus nan aig-nean eràbhaeh sin uile, a thigeadh do gaeh inntinn dheas-uidheamaichte fhaireachdain aig na h-amaibh sin. Mar so a' euir an eèill ar *n'aithreachais* anns an *Aidmheil Choit-chionn* agus ann am *Maitheanas* no *Fuasgladh peacaidh*; ar *graidh* agus ar *n-iochd* ann an eobhair air ar bràithrean boehda le tabhartas fialaidh, ann an ùrnuigh air son uile staid agus innbhe dhaoine, ann an toirt maitheanas dhaibhsan a thug oilbheum dhuinn; ar 'n *nìoslachd* ann an aid-eachadh ar mi-fhiachalaeht; a' *cuir romhainn ùmhlachd* as fearr a thoirt bh'uainn, le sinn fein a thairgse suas 'n ar 'n iòbairtean reusanta, naomha, agus beothail do Dhia; 'n ar *cliu* agus *breith-buitheachais* anns na laoidhibh agus ùrnuighean an dèigh a eommanaehaidh naoimh. Agus am feagh a bhitheas ar bràithrean a' eommanaehadh, feudaidd sinne, a dh'èirich bho 'n altair, n a nithe so a mheùdaehadh, aeh daonan a toirt an aire naeh euir ar n' ùrnuighean uaigneach baeadh air ar n' aoradh follaiseach, agus gun leig sinn seachad ar n'ùrnuighean fèin an uair a ghairmeas a ministeir oirnn aontaehadh maille ris-san.

A eho-Chrìòsdainean agus a luehd-dùcha ionmhuinn, thug mi nis oidheirp air nàdur na n diamhaireachda naomha sin, Sàeramaid Suiper an Tighearna, a mhineachadh dhuibh;—Noehd mi dhuibh gur h' e dleasnas eeangailte gaeh duine a ta 'ga ainmeachadh fèin na Chrìòsdaidh, eomh-pàirt-eachadh dhi gu trie, agus gaeh uair a ta i air a' frithealadh do luehd leanmhuinn Chrìosda;—ehuir mi na 'r làthair

an t-ulluchadh agus an t-uidheamachadh a ta iomhuidh air 'ur taobh-se chum na criche so; agus fa'dheoidh, fhreagair mi na leithsgcula sin a ta sluagh mi-chùramach a gabhail gu fuireach air an ais. Guidheam a nis oirbh, gu ro dhùrachdach, 'ur n'uil' aire thoirt do na nithe so; agus mas i 'ur miam agus 'ur dùrachd Dia a shoirbheachadh leibh fein, le 'r teaghlaichean, agus le 'r guothaichean anns a bheatha so, agus 'ur n-anamnan a bhi sabhailt ann a sonas siorruidh anns a bheatha a ta ri teachd, cisdibh guth, agus leanaibh gu dlù agus gu teann ri riaghailtean agus ri comhairlean 'ur màthar, an Eaglais. Thugaibh a suas 'ur n-anamna agus 'ur cuirp nan iòbhairt bheothail, ullamh, agus thaitneach do Dhia. Coisrigibh 'ur n-uile smuaintean, ghniomh-ara, agus bhriathran dhàsan agus 'ga sheirbheis naoimh. Beathaichibh do ghna 'ur n-anamna, le lòn spioradail cuirp agus fola Mie a ghràidh-san, mar a ta 'ur cuirp air an beathaachadh do ghna le lòn talmhaidh, toradh a mhaitheis. Breathnaichibh gu domhain air a ghealladh gràsmhor san a thubhairt. "An ti a dh'ithcas m' fheoilse agus a dh'òlas m' fhuil, a ta bheatha mhaireannach aige, agus togaidh-mise an àird è air an la dheireanach." "Easan nach ith m' fheoil-se agus nach òl m' fhuil, cha n' 'eil beatha ann." "Deanaibh so an euimhneachan," air san. Agus bithidh gràs ar Tighearna Iosa Criosd', agus gràdh Dhè, agus eochomunn a Spioraid Naoimh gu siorruidh maille ribh. Amen.